

Pacea lui Cristos, iubiți frați, turma cea mică a Domnului Isus Cristos, toți cei care căutați să vă spălați hainele în sângele Mielului, căci știți că timpul este scurt. Vă salutăm în ziua sfântă a Domnului, a șaptea zi a săptămânii. Medităm și contemplăm cele spuse de Domnul, căci Domnul este același ieri, astăzi și în veci, același Dumnezeu care a vorbit tuturor sfinților săi, profeților din trecut și care a făcut să vină cuvântul Domnului la sfinții săi, la cei care și-au sfințit viața. Aceștia au fost profeții, nu au fost dumnezei în sensul că nu au fost îngeri, nu au fost ființe cerești, au fost dintre păcătoșii născuți pe acest pământ, dar au ales în viața lor să își sfințească viața, au ales să slujească Domnului. În vechime, Samuel a fost îndrumat de Domnul să facă școli pentru ca toată lumea să înțeleagă că sfințirea vieții se poate învăța. Nu este vorba că unuia îi este dat să fie profet și altuia nu. Nu este vorba că unuia i-a fost dat să trăiască în păcat și să moară nemântuit, iar altora le-a fost dat să și sfințească viața. Nu este așa. Domnul ne vrea pe toți, pe toți să fim sfinți. Domnul vrea un popor de sfinți și va avea un popor de sfinți și nu doar de sfinți, un popor de preoți, o întregă generație de preoți, o întregă generație de regi, de preoți. Domnul, ceea ce a spus prin gura lui Moise în trecut, împlinește în aceste zile. Moise a spus să facă Domnul ca toți, tot poporul să fie profeți. Iată ce a spus Moise. Pentru cei care nu acceptă acest lucru și nu înțeleg acest lucru, trebuie să ștergă din Biblie cuvintele lui și dacă nu vor să le ștergă, atunci trebuie să înțeleagă că tot ce s-a scris în Biblie, tot ce s-a scris a fost pentru noi, este pentru noi, este pentru că sunt profeții, sunt inspirații ale Domnului care profetește despre vremurile care vor veni și despre planurile minții Sale, pentru că El spune că acceptă în sfaturile Sale tainice, în sfaturile Sale sfinte, pe profeții Săi, pe sfinții Săi de pe acest pământ. Asta înseamnă că Domnul lasă să se strecoare, că Domnul dezvăluie raze de lumină, că Domnul dezvăluie intențiile Sale sfinților Săi de pe acest pământ. Nu va face Eu Sunt nimic fără să le dezvăluie sfinților Săi, profeții, planurile Sale, spune Biblia. El nu va face nimic fără să reveleze. De aceea, Domnul inspiră, uneori face să se audă vocea Sa sau vocea vreunui înger la alți oameni, face ca în mintea lor să fie impresionați de Duhul, așa cum a fost impresionată uneori Ellen White. Nu întotdeauna, nu întotdeauna a primit cuvânt. În cele mai multe dintre inspirațiile pe care le-a avut, a fost impresionată de Duhul Sfânt și mintea ei, gândurile ei erau îndreptate să mediteze la scenele din trecut. Nu e vorba că avea viziuni pe care le vedea exact tot timpul, ci cu impresii. De aceea, mintea lui Moise a fost impresionată să rostească acele cuvinte. Domnul face ca toți, tot poporul să fie profeți. Ce rău este în asta? Ce rău este ca în țară să fie nu unul, ci doi sau trei sau cinci sau o sută de mii de profeți? Ce rău este în asta? Aceasta va fi o binecuvântare de neimaginat pentru pământ. Când poporul Său va ajunge la plinătatea caracterului lui Cristos, se va vedea o binecuvântare atât de mare

Încât îi va determina pe cei mai mulți dintre cei salvați din aceste vremuri să vină la lumină. Ei vor veni la lumină, vor fi mântuiți. Și aceasta se datorează faptului că Domnul a reușit să sfințească și să facă preoți, profeți, regi din oamenii care și-au sfințit viața. Acest lucru este pentru toată lumea, iubiți frați, pentru toți cei care vor. Ellen White a spus: "Să ne străduim cu toate puterile noastre să facem parte din cei o sută patruzeci și patru de mii." Înțelegem? Școlile profeților vor fi pentru toți cei care au vrut să învețe viața lui Dumnezeu. Din păcate, uneori, în aceste școli au intrat unii ca Ghehazi, ca asistentul lui Elisei, care iubeau banii. Așadar, toți cei care doresc binecuvântarea de a avea o viață sfântă, de a-și putea spăla hainele în sângele Mielului, așa cum spune Apocalipsa, și de a fi într-o zi sigilați cu Duhul Său cel Sfânt, trebuie să renunțe la dragostea de bani, trebuie să renunțe la egoism, trebuie să se implice complet în această lucrare. Și în timpul lui Ilie, au existat sute de astfel de profeți, de astfel de ucenici care să devină profeți. Discipoli care începuseră să fie impresionați, să fie capabili să înțeleagă unele dintre lucrurile pe care le înțelegea Ilie. De exemplu, ei au înțeles că el trebuia să fie luat de pe pământ, dar apoi l-au căutat. Așadar, au înțeles ceva.

Ei începuseră să-L cunoască pe Dumnezeu și, prin urmare, începuseră să primească din impresiile Lui. Dar până când cineva nu-și curăță complet viața de păcat, nu poate auzi vocea lui Dumnezeu, nu poate fi inspirat doar de Dumnezeu. Și astfel, Ellen White spune, când a fost întrebată dacă nu putem avea încredere în poporul sfânt al lui Dumnezeu, în numeroșii pionieri din vechime care au studiat adevărurile și au descoperit adevăruri, Ellen White a spus: "Nu îndrăznesc să spun că nu au fost inspirați, dar când vine vorba de inspirație în plinătatea ei, atunci, ea a spus că acești oameni au fost inspirați parțial și au amestecat în lucrările lor și propriile lor opinii". Există adevăruri, dar există și opinii proprii. Și acest lucru s-a întâmplat de-a lungul anilor. Domnul vrea ca acest lucru să se termine și vrea un popor de profeți, un popor de preoți regi, un popor de preoți care să trăiască numai prin Duhul Sfânt. Așadar, cu această introducere vom începe subiectul de astăzi. Vom vorbi astăzi despre câteva lucruri foarte importante, lucruri care îi vor surprinde pe mulți. Și pentru a putea asculta, pentru a putea înțelege ceea ce se va vorbi, îi rugăm pe toți să se roage, așa cum spune Ellen White, să ceară Domnului să îndepărteze orice prejudecată din mintea lor și să aibă inimi sincere și dornice de a afla tot adevărul. Să ne amintim că Domnul a promis că Duhul Sfânt ne va conduce în tot adevărul. Acest lucru nu a fost făcut de cei de acum două mii de ani. Acest lucru nu este pentru pionierii noștri de acum o sută cincizeci de ani. Aceasta este pentru cei o sută patruzeci și patru de mii. Pentru că veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi, liberi de spiritul carnal, liberi de păcat. Pe măsură ce cineva își sfințește viața, el va înțelege tot mai mult din adevărurile Sale. Iar Ellen White a spus că există multe adevăruri care trebuie încă descoperite, încă multe adevăruri. Și să fim capabili să acceptăm aceste adevăruri, chiar și unele care vor răsturna alte credințe sau alte "adevăruri" pe care le-am crezut.

Pentru că ea a spus că trebuie să fim dispuși chiar să renunțăm la lucruri pe care le-am crezut, dacă în viitor se va demonstra că nu a fost așa. Nu ne referim aici la cei șapte stâlpi. Nu ne referim la stâlpii credinței noastre. Sabatul, sanctuarul, judecata investigativă, ziua ispășirii, starea morților și toate acestea. Nu la acestea. Aceștia sunt stâlpi clar stabiliți. Dar, pe lângă aceștia, există interpretări profetice, de exemplu. Există interpretări profetice care, trebuie să fim dispuși să fim luminați de Dumnezeu, și să le înlocuim dacă este necesar, sau să adăugăm alte interpretări, pentru a înțelege principiul revelat în Matei 24, că profețiile au împlinire multiplă. Ele sunt de împlinire multiplă. Domnul are o minte infinită. Cuvântul Său nu este ușor. Cuvântul Său este cuvântul unei minți infinite. De aceea, cuvintele Sale sunt inepuizabile. Și de aceea, atunci când a scris, a scris privind întreaga istorie a lumii până la sfârșit. El nu a scris doar pentru o generație care a trăit când a trăit Ezechiel sau când a trăit Ieremia, nu a scris doar pentru acea generație. Atunci când Ezechiel, Ieremia și Isaia vorbeau, fără să înțeleagă ei, profețeau despre sfârșit, despre această ultimă biserică care urma să treacă printr-o apostazie mai rea decât cea de atunci. Deci, având această pregătire în minte, dându-ne seama că cei care se vor opune luminii Domnului nu vor dovedi prin aceasta că au duhul Său, și că Ellen White a muștrătat cu tărie acest duh de bogăți, și a spus că celor care se vor opune oricărui alt adevăr pe care Domnul va dori să îl dezvăluie li se adresează cuvintele "pentru că ești bogat, te-ai îmbogățit și nu ai nevoie de nimic". Aceste cuvinte ale Laodiceei sunt pentru cei care se opun luminii. Laodiceea, de fapt, din păcate, este o situație decăzută a bisericii care a fost binecuvântată cu multe adevăruri, cu multă lumină, cândva se numea Filadelfia, cândva au umblat în dragoste și în căutarea adevărurilor, cândva, dar apoi au adormit. Aceste cinci fecioare înțelepte sunt numite Laodiceeni. Ele au adormit într-un duh care nu mai este al Domnului. Nu mai pot înțelege noile adevăruri, nici nu le mai acceptă și se opun cu toată puterea lor. Acesta este spiritul Laodicean. Acesta este spiritul celor care cred că sunt bogăți și că nu au nevoie de nimic, în timp ce Domnul a spus "fericiți cei săraci cu duhul". Putem să înțelegem aceste cuvinte? Toți cei din Laodiceea care vor deveni săraci în duh și care își vor recunoaște situația și își vor da seama de ea, vor renunța la prejudecățile lor laodiceene, la tradiții, și vor fi dispuși să invite, să deschidă ușa lui Isus Cristos, Cel care bate la ușă, pentru că El este lumina, El este adevărul, El este calea spre adevăr și viață, El este adevărul, iar duhul Său este duhul adevărului.

Dacă Laodiceea va deschide ușa către Isus Cristos, adevărul, atunci ei pot fi treziți. Haideți să vorbim astăzi despre ceea ce a vorbit Domnul în această zi, în această săptămână și în această 373-a zi de război pe acest pământ. Să ne amintim că Domnul privește de sus, Domnul privește pământul ca pe o masă, ca pe o hartă, privește locuitorii pământului ca pe niște furnici și privește tot ceea ce se întâmplă pe pământ, privește intențiile celor răi și ale puterilor rele, privește această mișcare și reține aceste vânturi uneori pentru o vreme. Suntem, așa cum am arătat în toate înregistrările de-a lungul anilor,

suntem în timpul sigilării, suntem în timpul celor șapte sigilii, suntem în timpul celor patru vânturi din cer, suntem în timpul celor patru care din Zaharia 6, suntem în timpul celor patru cai din Apocalipsa 6, suntem în timpul care se va încheia cu sigilarea binecuvântată a celor o sută patruzeci și patru de mii, suntem în timpul în care Dumnezeu cercetează cu lumânarea Sa, spune Țefania, cercetează să vadă dacă este cineva pe pământ care să-L caute pe Domnul, care să caute caracterul Lui, să fie vreun drept pe pământ și Domnul va alege pe toți cei care își vor deschide inima spre lumină și spre adevăr pentru a fi aleși de Domnul să treacă prin școlile profeților. Madison din vechime a fost una dintre aceste școli. Biserica adventistă, așa cum s-a născut în primii săi zece ani, a fost o astfel de școală a profeților. În acea biserică se învăța, se învăța cum să trăiască o viață sfântă. Apoi, în Madison, după 1904, unde biserica s-a refugiat, a avut și ea același scop și toți cei care au trecut pe acolo au fost binecuvântați cu spălarea hainelor lor și cu o sfințire pe care nu și-au imaginat-o niciodată. Același scop are și această lucrare pe care Domnul a ridicat-o aici, în Madison, și cine știe în câte alte părți ale pământului a fost ridicată, pentru a-i învăța pe cei care se trezesc din Laodiceea să trăiască vieți sfinte, să învețe, să asculte glasul lui Dumnezeu, să învețe să fie colaboratori cu Dumnezeu și, în cele din urmă, după ce și-au spălat toate hainele în sângele mielului, să fie umpluți de Duhul Său. Aceasta este adevărata biserică, este o școală de profeți. Întotdeauna a fost și întotdeauna va fi până la venirea lui Cristos. Ea nu a fost împlinită conform planului lui Dumnezeu, deși El a dorit cu ardoare să o împlinească în toate generațiile, dar din cauza inimii împietrite, doar câțiva au reușit să ajungă la acest nivel. Biblia ne asigură că înălțimea plinătății caracterului lui Isus Cristos va fi atinsă de o întreagă generație și de aceea, de aici, de la Institutul Madison, publicăm aceste cuvinte ale adevărului, aceste cuvinte care vor crește în lumină, pentru că Domnul este cel care permite tot mai multă lumină. Domnul nu va da niciodată toată lumina deodată pentru că noi nu o putem purta. Domnul dă puțin câte puțin și chiar dacă în trecut nu s-a vorbit despre toată lumina sau a rămas la un nivel greșit, acest lucru nu înseamnă altceva decât că nu a fost voia lui Dumnezeu deocamdată să dezvăluie această lumină. Dar de când a început războiul din Ucraina, chiar și cu puțin timp înainte, Domnul a început să vorbească, a început să dezvăluie interpretarea cărții sigilate și interpretarea Apocalipsei. Aceste două cărți, Daniel și Apocalipsa, vor fi înțelese doar de cei înțelepți. Vom deschide în Daniel capitolul 12 și aici se spune "mulți vor fi curățați și albiți", versetul anterior spune "la sfârșit". Aici se spune "vor fi sigilate și închise până la vremea împlinirii", dar cuvântul din original este "până la extrem" sau "până la sfârșit", până la vremea sfârșitului sau până la extremitatea acestei istorii de șase mii de ani. Până la acel moment, aceste cuvinte vor fi sigilate și închise. Atunci "mulți vor fi curățați și albiți". Observați, iubiți frați, că de aceste prime cuvinte ale versetului 10 depind ultimele cuvinte ale versetului 10. "Mulți vor fi curățați și albiți și purificați... și cei înțelepți vor înțelege. Înțelegem noi? Pentru că ei și-au curățat viața, și-au făcut hainele albe, și-au purificat cărțile

de orice păcat. De aceea ei vor înțelege și vor fi numiți înțelepți sau învățători în original. "Mulți vor fi curățați și albiți și purificați, dar cei răi vor face rău, și niciunul dintre cei răi nu va înțelege." Vreau să vă spun, iubii frați, că cei răi numiți aici nu sunt neamurile, nu sunt din lume. Acești nelegiuți sunt din Laodiceea. Acești nelegiuți sunt cele cinci fecioare nesăbuite. Acești neevlavioși sunt cei care vor să înțeleagă sau care încearcă sau cel puțin umblă cu Bibliile în mână, vrând să spună că încearcă să cunoască adevărul biblic.

De aceea se spune că cei stricați vor lucra cu stricăciune și niciunul dintre cei stricați nu va înțelege, pentru că aici este vorba de cei care, cu un caracter nepurificat, cu un caracter egoist vor încerca să înțeleagă adevărurile solemne ale zilelor din urmă și nu vor reuși. Singurii care vor putea să înțeleagă ceea ce se va întâmpla pe pământ sunt cei mulți care vor fi curățați, albiți și purificați, adică cei o sută patruzeci și patru de mii. Săptămâna aceasta, Domnul ne-a dat profeții. Cred că El ne-a dat întotdeauna profeții. Chiar și atunci când vorbim despre trezirea din Laodiceea, aceasta este o profeție. Acest lucru a fost profetizat în toate cărțile, în toate cuvintele Domnului Isus Cristos. În Daniel, în Apocalipsa, se vorbește despre această trezire a Laodiceei. Se vorbește despre cei o sută patruzeci și patru de mii.

Săptămâna aceasta, Domnul ne-a dat pe Zaharia. Ne amintim tema de acum câteva Sabate despre Zaharia șase. Săptămâna aceasta ne-a dat din nou Zaharia șase. Și ceea ce ne dă Domnul în timpul închinării aici, la Institutul Madison, pe tot parcursul săptămânii, pregătește mesajul Domnului pentru Sabat. Zaharia șase, Domnul vrea să ne spună că ceea ce se va vorbi astăzi are legătură cu Apocalipsa, are legătură cu acest timp al sigilării, cu aceste patru care și cu scopul acestor patru care. El ne-a dat Mica, capitolul șase și șapte, unde spune: "O, omule, ți-a spus ce este bun și ce-ți cere ție Eu Sunt. Numai să faci judecată și să iubești mila și să te smerești ca să umbli cu Dumnezeuul tău. Glasul lui Eu Sunt strigă către cetate și înțelepții vor privi la numele lui. Ascultați nuiaua și pe cel care a stabilit-o". Și aici vorbește apoi despre păcatele Laodiceei. Și acest glas al Domnului îi caută în continuare pe laodiceeni cu lumânarea Sa pe pământ, pe cei care vor dori să deschidă ușa și să renunțe la toate aceste păcate care sunt arătate aici. Greutatea falsă, punga înșelătoare, iubirea de bani și toate aceste păcate ale Laodiceei. Și apoi capitolul șapte, care este ultimul capitol din Mica, este un capitol profetic. Aici vorbește despre convertirea celor cinci fecioare înțelepte. Aici vorbește despre suferința profetului, cel care a fost treaz și cel care a trebuit să caute și care a adresat cuvintele acestor fecioare înțelepte. De ce sunt numite fecioare? De ce sunt numite fecioare? V-ați întrebat vreodată, de ce sunt numite, chiar și cele care se vor pierde, cele cinci fecioare nebune? De ce sunt numite fecioare? De ce le numește Domnul fecioare? Pentru că Domnul le-a dăruit fecioria atunci când le-a acceptat în botez. Botezul este feciorie. Botezul este nașterea din nou. Un copil care se naște este o fecioară. Doar pentru că Domnul le-a acceptat, pentru că intrarea lor a fost aparent sinceră. Domnul le-a dat această feciorie, dar ei au călcat-o în picioare. Ele, cele cinci

fecioare nesăbuite. Așa sunt numite de Domnul, deși vor fi pierdute. De aceea, în Vechiul Testament, în Ezechiel, capitolul nouă, se spune că pedeapsa va veni după sigilare, chiar asupra fecioarelor, a bătrânilor, a copiilor, a tuturor celor care nu și-au sfințit viața. Iar aici, în Mica, capitolul șapte, nu acesta este subiectul, doar menționez puțin, aici găsim procesul de trezire a celor cinci fecioare înțelepte, și arată că timpul în care Domnul va face acest lucru este un timp în care nu poți să crezi în prieten, nici să te încrezi în liderul Laodiceei, nici în prinții lui, care sunt preoții, teologii, păstorii, păstorii falși, nici în cea care doarme lângă tine, ține-ți gura. Această chemare este din partea lui Dumnezeu către acele fecioare înțelepte care din păcate sunt încă în mijlocul celorlalte fecioare, sunt chiar unele căsătorite cu celelalte fecioare, există căsătorie între fecioarele înțelepte și fecioarele nesăbuite, de aceea spune "ține-ți gura", și se referă la cele care vor să se trezească, la cele care în adâncul lor vor să asculte de Dumnezeu. Ei în tinerețea lor feciorenică, în tinerețea lor, la început, după ce au intrat sincer în biserică, ei pentru o vreme au adunat untdelemn, de aceea spune că acele fecioare au avut, au avut untdelemn în rezervă, pentru că au lucrat cu dragoste, au lucrat dezinteresat pentru o vreme, până când au adormit în egoismul poluant al celorlalte fecioare nesăbuite.

Aici găsim acest lucru în Mica 7. Mica a căutat roade și nu a găsit roade, "omul milos a pierit de pe pământ, nu este niciunul drept printre oameni, toți stau la pândă, toți întind o plasă fratelui lor", aceasta este situația, asta face egoismul, fiecare caută să profite de celălalt, fiecare caută să-și prospere propria viață, nu este niciunul drept, nici măcar unul, și de aceea Domnul le cheamă pe aceste cinci fecioare înțelepte pentru a le reaminti că odinioară, când au iubit cu dragostea dintâi, faptele lor erau altele, și de aceea în Apocalipsa se spune "adu-ți aminte de unde ai căzut și întoarce-te la faptele tale dintâi" și în felul acesta se vor trezi, se vor purifica, dar procesul va fi dificil. Spune aici că trebuie să suporte mânia Domnului, spune aici în 8, mânia lui "Eu Sunt voi suporta, pentru că am păcătuit împotriva Lui, până când El va judeca cauza mea, până când va face judecata mea, mă va scoate la lumină, voi vedea dreptatea Lui" și acesta va fi procesul până la ultimele cuvinte din Mica 7 unde spune "ce Dumnezeu ca tine, care iartă nelegiuirea și uită păcatul rămășiței moștenirii Sale, se va întoarce, va avea milă de noi, va supune nelegiuirile noastre și va arunca toate păcatele noastre în adâncul mării, îi vei îndeplini lui Iacob adevărul". A avut Iacob adevărul înainte de lupta sa? Iacob nu avea niciun adevăr, trăia înșelat pentru că a înșelat pe Dumnezeu, trăia înșelat că umbla cu Dumnezeu, pur și simplu pentru că Dumnezeu a avut grijă de el, dar Iacob a trebuit să recunoască în acea noapte că este un păcătos, că l-a înșelat pe Dumnezeu și că s-a înșelat pe sine însuși și că are nevoie să fie luminat de Dumnezeu, purificat și iertat. "Tu îi vei îndeplini lui Iacob adevărul". Iacob este cele cinci fecioare înțelepte "și lui Avraam îndurarea pe care ai jurat-o părinților noștri din vechime" - aceasta este trezirea celor cinci fecioare înțelepte, este profetizată în toate cărțile vechiului testament, în noul testament și vom

ajunge acum la cuvântul pe care Domnul l-a dat în acest Sabat. La începutul Sabatului Domnul ne-a dat pentru a nu știu câta oară probabil a zecea, a unsprezecea oară pe care ne-a dat-o de la acest început de an, începutul anului babilonian, vorbind, spunându-ne că suntem cu evenimentele aici și că Domnul vrea ca poporul Său să înțeleagă, să poată înțelege aceste cuvinte. Domnul ori de câte ori nu s-a ajuns la lumina deplină cu privire la unele profeții ale Sale, unele cuvinte ale Sale, Domnul le va da întotdeauna, le va da din nou, așa că la începutul Sabatului am avut Daniel 12, Osea 1 și 2 și în acest cult de Sabat am avut Daniel 7 și 8. Vedem cum Domnul vorbește chiar și în aceste zile așa cum a vorbit în trecut, Domnul vorbește numai că oamenii s-au schimbat, oamenii s-au schimbat, oamenii nu mai sunt aceiași, oamenii nu și-au purificat viața, oamenii nu și-au sfințit viața ca profeții din vechime pentru a putea înțelege ceva, pentru a putea auzi vocea Lui. Acest lucru va fi posibil doar în școlile profeților, școli pe care Domnul în trecut le-a făcut începând, așa cum am spus, cu Filadelfia în primii zece ani, mai mult sau mai puțin zece ani ai bisericii adventiste. Biserica se numea Filadelfia, așa au spus pionierii și apoi a fost un amestec, a început să intre spiritul Laodicean, acesta este spiritul păcatului, spiritul egoist în biserică și s-au amestecat câțiva credincioși și majoritatea egoiști și așa a fost istoria bisericii chemată să fie depozitarul adevărilor lui Dumnezeu până când Domnul a trimis-o pe femeie în pustie. Cuvântul "pustie" în original este sălbăticie; El a trimis femeia, așa cum spune Apocalipsa, în sălbăticie, adică acolo unde sunt puțini oameni, unde nu sunt oameni, în mijlocul sălbăticiei, în primul Madison, și acolo i-a refugiat pe cei fideli, pe pionierii fideli care au făcut o școală a profeților. În același mod va lucra El în aceste zile. Domnul nu vrea și Domnul nu a vrut niciodată ca cei drepti să trăiască amestecați cu cei nedrepti, ca cei altruști sau cel puțin cei care vor să se curețe de egoismul lor să trăiască amestecați cu cei care iubesc egoismul, Domnul nu a vrut niciodată așa ceva. Domnul a îngăduit acest lucru pentru o vreme doar atunci când liderul pe care l-a pus a fost credincios și a fost un profet, cum a fost Moise de exemplu, pentru că el i-a influențat pe toți cu spiritul său altruist, dar când chiar și liderii au căzut în caracterul lui Satan, atunci Domnul va separa oile de capre.

Așa că vom începe după această introducere să dăm o interpretare pe care Domnul ne-a dat-o și care este rodul multor ani de semănat, de către Domnul, bazele acestei interpretări; este rodul multor ani de studiu și de semne pe care Domnul le-a dat pentru ca într-o zi, când va permite, acest adevăr, acest posibil adevăr să iasă la lumină. Suntem siguri că mai sunt încă multe adevăruri care trebuie să fie descoperite și aceste adevăruri nu vor fi descoperite celor care zac în orașele acestei lumi amestecați cu cei egoiști, cu cei lumești, aceste adevăruri nu vor fi descoperite în Laodicea. Aceste adevăruri vor fi dezvăluite doar Filadelfiei, care este poporul celor care se iubesc unii pe alții cu dragoste agape. Dintre cei puțini care sunt pe acest pământ, Domnul le va dezvălui doar lor. Și ca să înțelegem mai bine, Domnul va dezvălui asta celui de-al treilea Ilie. Domnul i-a promis celui de-al treilea

Ilie, așa cum i-a promis celui de-al doilea Ilie și primului Ilie, că ei au avut scopul de a da adevărul poporului, de a scoate poporul din înșelăciune, din minciună. Să ne amintim doar de timpul primului Ilie. Tot poporul a fost înșelat de acel rege pe care îl aveau și de falșii profeți. Domnul a ridicat întotdeauna profeți sau sfinți ai Săi care au trecut prin școala lui Moise sau prin școala profeților și au ajuns într-o poziție în care pot înțelege impresiile Duhului Sfânt, pot înțelege adevărul, pot fi colaboratori ai lui Dumnezeu și îi pot ajuta pe alții să înțeleagă adevărul și să fie mântuiți. Aceasta este calea pentru toți. Aceasta este ceea ce dezvăluie Biblia. Nu există altă cale de a ieși din înșelăciunile lui Satana decât să te umilești. Să ne umilim așa cum a ajuns Iona să se umilească, cum a ajuns Iacob în cele din urmă să se umilească, cum au ajuns ucenicii să se umilească în camera de sus și cum toți cei care s-au umilit au fost iertați și au fost reabilitați, așa cum a fost reabilitat și pus în funcție Petru. Avem Daniel 12. Pe aceste două pagini în care a fost deschisă Biblia avem pe o pagină ultimele versete din Daniel 12 și pe cealaltă pagină Osea capitolul 1 și o parte din Osea capitolul 2. Și de multe ori Domnul a dat acest lucru ca și cum ar fi spus că acest lucru nu a fost încă înțeles, ca și cum ar fi spus că a venit timpul să înțelegem mai bine acest lucru. Deci, aici înțelegem că timpul despre care vorbește Daniel, capitolul 12, este timpul trezirii celor cinci fecioare înțelepte. Este momentul în care strigătul de la miezul nopții... Există astăzi, iubiți frați, un strigăt de la miezul nopții? Este miezul nopții astăzi? Miezul nopții înseamnă cel mai adânc întuneric care este în noapte. Este miezul nopții când nu mai există nicio rază a soarelui care a apus sau a soarelui care trebuie să răsară din nou. Este întunericul, cel mai adânc întuneric care există. Strigătul de la miezul nopții este strigătul pe care Dumnezeu îl va da prin sfinții Săi treziți, prin al treilea Ilie al Său, pentru a trezi pe cei adormiți, pe fecioarele adormite. Apoi se spune aici că mulți vor fi curățați și albiți și purificați, dar cei stricați vor lucra cu stricăciune și niciunul dintre cei stricați nu va înțelege, dar cei înțelepți vor înțelege. Înțelegem că acesta este adevărul prezent astăzi. Înțelegem că trăim în acest timp în care majoritatea oamenilor, ca să nu spunem toți oamenii, majoritatea oamenilor sunt în întuneric, sunt în egoism, sunt în neadevăr, sunt și în lipsă de milă, în lipsa de adevăr și de milă, în lipsa de caracterul lui Dumnezeu, în lipsă de purificare, sunt în întuneric. Și Domnul a făgăduit un glas, un strigăt la miezul nopții, un glas care va răsună în ceasul de la miezul nopții, așa spune Matei capitolul douăzeci și cinci. Și acest glas nu poate veni de la un adormit. Străjerii - vorbește despre oameni care sunt treji când orașul doarme. Acest lucru este evident. Domnul a promis un străjer, al treilea Ilie. Domnul a avut un străjer în Ioan Botezătorul. Domnul, după moartea acestuia, a avut un alt străjer, pe Domnul Isus Cristos, care a sunat din trâmbiță în Sion pentru a trezi fecioarele din acea vreme. El va face același lucru în aceste vremuri din urmă. Și spune aici: "și din momentul în care se va lua continua, vor fi vremuri. Ferice de cel ce așteaptă". Acum să ne uităm puțin la Daniel capitolul opt, șapte și opt. Avem jumătate din șapte și tot capitolul opt. Și aici, în Daniel capitolul șapte, ceea

ce vedem în mod clar este: "dar judecata se va așeza și ei îi vor lua domnia pentru a o mistui și a o distruge până la sfârșit". Acestea sunt ultimele trei versete din Daniel șapte. Să mergem la Daniel capitolul șapte. În original este judecată (în spaniolă s-a tradus "judecătorul se va așeza..."). Corectați-vă Bibliile dacă nu vreți să aveți cuvinte false în Biblie, pentru că Biblia spune că oricine adaugă sau scade din cuvinte este în pericol de a pierde viața veșnică. Acestea sunt doar traduceri.

Cu toții trebuie să ne corectăm traducерile și să punem adevărul. "Dar judecata se va așeza și ei îi vor lua domnia, pentru a o mistui și a o distruge până la sfârșit. Și împărăția și domnia și măreția împărăției sub întregul cer vor fi date poporului sfinților celui Preaînalt, a cărui împărăție este o împărăție veșnică; și toate domniile îl vor servi și vor asculta de el." Observați că aceste cuvinte vorbesc despre un popor de sfinți, un popor care va primi domnia. Ce înseamnă aceasta? Va fi ce? Cel care stăpânește ce este? El este rege. Cel care domnește este rege. Se vorbește despre un popor de regi. Și pentru că spune că sunt sfinți, este un popor de sfinți sau de preoți și de regi. Vorbește despre cei o sută patruzeci și patru de mii. Capitolul opt ne amintește din nou de timpul sau de evenimentele din rândul națiunilor pe care le analizăm. Și aici se vorbește despre acest berbec, această putere, acest animal, această putere care are două coarne care se ridică unul după celălalt. Am explicat pe larg acest subiect, nu vom intra în detalii. Toți cei care nu au ascultat aceste subiecte ar trebui să se întoarcă la începutul anului trecut, 2022, și să asculte toate subiectele, pentru că cel care ratează o singură rază de lumină este ca unul care construiește un zid cu o gaură în el. El nu va avea nicio bază de înțelegere. Domnul a spus prin Ellen White că Domnul ne va face să mergem pas cu pas, ne va face să vedem doar un singur pas. Dar cel care nu are toate razele, tot uleiul, toată lumina care a fost dată, nu va putea să pună în ordine în cuferele minții sale nestematele adevărului. Din profeția din "Scieri timpurii" reiese că nestematele finale au fost puse în deplină ordine. Numai cei care ascultă în ordine, care înțeleg în ordine fiecare adevăr la timpul său, vor putea să înțeleagă cele ce urmează. Nu încercați să ignorați ceea ce a dat Domnul. Cel care ignoră cuvântul lui Dumnezeu își ignoră mântuirea. Așa că toată lumea ar trebui să înceapă cu începutul, să se întoarcă și să asculte toate temele care au fost date de la începutul anului 2022, ca să nu mai spun chiar dinainte. Și aici avem aceste mișcări printre națiuni, aceste puteri care împing spre vest. Și nu suntem surprinși, uitându-ne în lume, că acest lucru se întâmplă. Să încercăm să ne imaginăm că suntem deasupra acestei lumi. Așa cum Ellen White a fost odată ridicată. Și să încercăm să ne imaginăm că privim acest pământ. Dar să ne imaginăm că este plat ca o hartă plată, așa cum există hărți cu tot pământul, dar plat. Domnul spune că se uită de sus. Să ne imaginăm că vedem, să ne imaginăm puterile păgâne sau atee, dictatoriale, de o singură culoare, roșie. Să ne imaginăm celelalte puteri ale pământului, cum ar fi vestul, țările din vest. Și Australia, și Japonia, și Taiwan, unele din partea cealaltă, dar cele mai multe din Occident. Să ni le imaginăm de o altă culoare, albastru, de exemplu. Și chiar acum, de un an încoace,

observăm cum puterea roșie împinge spre Vest. Și nu numai spre Vest, pentru că există o altă putere roșie, care este China, care împinge spre Sud. Ce are China în Sud? Taiwan. Taiwan este o insulă iubitoare de libertate, iubitoare de democrație adevărată, iubitoare de libertate. Și are această amenințare continuă, că spațiul său a fost încălcat. Au intrat cu nave, cu nave de război, au intrat cu avioane în spațiul lor. Și îi dau ocol, și fac demonstrații de război, această putere, China, pentru a o face să-și piardă curajul, pentru a o face să cedeze în fața fricii, pentru a determina Taiwanul să se predea. Împinge spre sud, împinge spre occident, împinge spre vest, iar Biblia spune că va împinge spre nord. Iar aceste țări nordice se pregătesc pentru asta. Această putere a celui rău, această putere care a ucis atât de mulți oameni pe acest pământ, a fost pentru o vreme redusă la tăcere după cel de-al doilea război mondial. Această putere a fost redusă la tăcere, a primit o rană de moarte, ca să spunem așa. Dar vedem cum Domnul îi permite acum, în mod surprinzător, din nou, să înceapă să ucidă. Și vă asigur că uciderea pe care o fac este de aceeași cruzime ca acum mii sau sute de ani, sau cu zeci de ani în urmă. Cu aceeași cruzime cu care Roma păgână ucidea, își cucerea popoarele înrobite. Cu aceeași sabie de fier cu care a distrus pe oricine a vrut. Amintiți-vă de Nero, care a ucis sfinții Domnului, chiar și pe sfinții Domnului. El a ucis Roma. Apoi Roma, îmbrăcată în haine creștine, papale, în Evul Mediu întunecat. Apoi nazismul. O altă putere cu același caracter. Caracterul este același. Exteriorul, vopseaua exterioară este diferită. Că se numește Roma păgână, că se numește Roma religioasă, să zicem, dar este o religie a Satanei, nu este creștinism. Că se numește nazism sau că se numește comunism este același caracter al lui Satana, care încearcă să invadeze și să aducă moarte, distrugere, să ia libertatea națiunilor care iubesc libertatea și care dau oamenilor libertățile pe care Dumnezeu le dă în Împărăția Sa veșnică. Așadar, aici avem un început. Avem un început, iubiți frați, așa cum am arătat, al acestei puteri roșii careia i se acordă din nou libertatea de a împinge, adică de a ucide. Am arătat o posibilă interpretare, aplicație, nu interpretare, pentru că noi nu răsturnăm nicio interpretare, ci pur și simplu arătăm că o profeție poate avea mai multe interpretări. Și am arătat în capitolul 13 din Apocalipsa că acelei puteri care a primit o rană mortală nu mai putea ucide, i se va da din nou puterea de a ucide. Și va ucide chiar și martiri ai lui Dumnezeu și vor muri de asemenea cei care au caracterul dușmanului. Și astfel, cu această viziune a timpului în care trăim, pentru că Domnul ne-a dat acest lucru pentru a înțelege timpul în care trăim, ne vom întoarce la Daniel capitolul doisprezece și vom găsi ceva atât de surprinzător, atât de nou, cred, pentru aproape toată lumea, atât de surprinzător încât mulți se vor simți împinși să respingă, să nege acest lucru. Dar avertismentul lui Ellen White este amenințător pentru acești oameni care nu sunt capabili să asculte și să ceară de la Dumnezeu o inimă sinceră, dornică să găsească alte, celelalte adevăruri promise de Duhul Sfânt. Căci cei care se vor închide în câteva adevăruri vor rămâne în întuneric. Ellen White spune că adevărurile pe care le respingem, care sunt lumini, este lumină, acea lumină devine

întineric pentru cei care o resping. Așadar, depinde de fiecare să decidă dacă vrea să primească mai multă lumină, dacă înțelege că Domnul vrea să reverse mai multă lumină, dacă înțelege că Domnul nu va încheia istoria acestei lumi până când un popor nu va fi umplut de toată lumina, de tot adevărul care ne-a fost dat să îl cunoaștem. Pentru că vremurile care vor veni au nevoie de tot adevărul. Adevărul avansează întotdeauna pe măsură ce avansează caracterul. Și sănătatea avansează în același mod. Adevărul, caracterul, sănătatea avansează în tandem. Cel care respinge adevărurile nu va trăi sănătos în această lume. Așa că să începem să citim Osea. Aparent, cartea Osea este o carte peste care sărim adesea. De multe ori spunem, ah, ce nevoie este de cartea Osea. Acum, el a vorbit pentru acel timp. El a vorbit pentru unii israeliți, pentru Efraim. Unde este Efraim acum? Să vedem că nu întâmplător cartea Osea urmează după cartea lui Daniel. Căci cartea Osea este o carte la fel de profetică ca și cartea lui Daniel. Că și cartea Osea vorbește despre acest timp de sigilare. Și că această carte, Osea, ne oferă o cheie pentru o mai bună înțelegere a Apocalipsei. Nu o să o citesc pe toată, o să citesc câteva versete, ceea ce ne trebuie pentru a înțelege o parte din Apocalipsa despre care vom vorbi astăzi, subiectul de astăzi este Apocalipsa sau Revelația. Spune, versetul 5: "Și se va întâmpla în ziua aceea că voi frânge arcul lui Israel în valea Izreel. Și ea a rămas însărcinată și a născut o fiică, și Dumnezeu i-a zis: Pune-i numele Loruama, căci nu voi mai avea milă de casa lui Israel, ci o voi răpune cu totul." Observați, aici este o profeție pentru cei care înțeleg că aceste profeții nu au fost doar pentru Israel, ci sunt și pentru ultima generație. Există aici o profeție conform căreia Domnul, va veni o vreme când nu va mai avea milă de casa lui Israel. Casa lui Israel, în înțelegere spirituală, în sens spiritual, reprezintă Laodicea, reprezintă poporul adventist de orice confesiune sau grup, poporul adventist, poporul care înțelege că suntem în ziua purificării sanctuarului ceresc. Nu sunt mulți pe acest pământ care acceptă acest lucru. Dar acești oameni care au ajuns să înțeleagă acest lucru au adormit. Acest popor de astăzi este format din cele cinci fecioare înțelepte, cele cinci fecioare nesăbuite și mulți alții care sunt o mulțime mixtă care nici măcar nu sunt numărați, nici măcar nu sunt enumerați în capitolul 25 din Matei. Mulțimea mixtă care a fost botezată, Domnul nu-i vede, Domnul nu-i numără printre laodiceeni. Sunt mulți care au intrat din interes, despre aceștia nu vorbim. Deci vine o vreme, se spune aici, când casa lui Israel va pierde mila lui Dumnezeu. Când va fi acea vreme? Pentru că întotdeauna se predică că Domnul ne va mântui, că Domnul va arunca păcatele noastre în marea uitării, că Domnul va termina ceea ce a început în noi. Acestea sunt sloganurile laodiceenilor. Nu se uită la condițiile promisiunilor. Orice promisiune a lui Dumnezeu este condiționată. Fiecare promisiune are condiții, iar Domnul nu va îndeplini acea promisiune nimănui dacă nu a îndeplinit condiția.

Versetul 7: "Dar Eu voi avea milă de casa lui Iuda și-i voi salva, căci Eu sunt Dumnezeul lor; și nu-i voi salva nici cu arcul, nici cu sabia, nici cu bătălia, nici cu caii, nici cu călăreții." Vedem aici că, în timp ce Israel pierde mila lui

Dumnezeu, Iuda va fi salvat. Și aici găsim nume spirituale pentru cele zece fecioare. Cinci fecioare se numesc Israel, cinci fecioare se numesc Iuda. "Dar Eu voi avea milă de casa lui Iuda și o voi salva." De ce îi va salva? Pentru că au nevoie de salvare, așa cum Laodiceea are nevoie să își deschidă ușa și să fie salvată de bogăția ei, de orbirea ei, de goliciunea ei. Și spune aici: "Și după ce a înțărcat pe Lo-Ruhama, a rămas însărcinată și a născut un fiu și a zis (se înțelege că Dumnezeu a zis): Puneți-i numele Lo-ammi, căci voi nu sunteți poporul Meu și nici Eu nu voi fi Dumnezeul vostru". Și acum să citim cuvintele profetice pentru zilele noastre. "Cu toate acestea, numărul copiilor lui Israel va fi ca nisipul mării, care nu poate fi măsurat sau numărat. Și se va întâmpla că acolo unde li s-a spus: Voi nu sunteți poporul Meu, li se va spune: Voi sunteți fiii Dumnezeului celui viu." Așadar, avem aici o profecie despre zilele din urmă în care ni se spune, din nou, că numărul copiilor lui Israel va fi, va fi este în viitor, va fi ca nisipul mării, care nu poate fi măsurat sau numărat. "Și se va întâmpla că acolo unde s-a spus: Voi nu sunteți poporul Meu, lor li se va spune: Voi sunteți fiii Dumnezeului celui viu. Și copiii lui Iuda și copiii lui Israel se vor aduna și își vor rândui o singură căpetenie și se vor urca din țară, căci ziua lui Izreel va fi mare." Izreel înseamnă Dumnezeu va semăna. Și aceasta vorbește despre acest ultim timp când Domnul va face o lucrare. Domnul a promis că va salva, a promis că câmpurile sunt albe, vor deveni albe. Să ne amintim că toate parabolele Domnului Isus Cristos fac parte din cartea Apocalipsa. Ele sunt profecție pură, toate cuvintele. Dar El a spus: "Priviți câmpurile, sunt albe și trebuie secerate". Domnul vorbea în viitor, vorbea unei generații viitoare. "Rugați-vă, așadar", le-a spus El, "pentru că nu sunt lucrători". "Rugați-vă, așadar, ca Domnul să scoată demonii din lucrătorii Săi". Cuvântul "a scoate" de aici, deși cuvântul "demonii" nu apare în traduceri, cuvântul "a scoate" a fost întotdeauna folosit atunci când Domnul a scos demonii din oameni. Iar adevăratul sens este că Domnul trebuie să scoată afară demonii, adică caracterul lui Satana, și păcatele laodiceenilor, pentru a-i face vrednici secerători, pentru a-i face apostoli, pentru a-i face cei o sută patruzeci și patru de mii. Este nevoie de o lucrare de exorcizare, de exorcism, ca să spunem așa. Este vorba de o eliberare de duhurile care au adormit biserica. Ne amintim că, la Ghetsimani, Domnul a ales trei și le-a cerut să se roage împreună cu El și de trei ori i-a găsit adormiți. De aici aflăm că spiritele rele adorm. "Adorm" nu este un sens literal, ci "adorm", pentru că acei trei reprezentau cele cinci fecioare înțelepte, ca și cei unsprezece, toți, dar el a ales trei. Chiar și pe aceștia Satana i-a adormit, de ce? Pentru că ei nu aveau încă Duhul. Pentru că nu se umiliseră încă. Erau încă fecioare înțelepte adormite. Și de aceea Domnul trebuie să trezească, trebuie să îndepărteze acești demonii. El trebuie să pună în poporul Său o apărare împotriva demonilor, ca să nu-i adoarmă. Mulți oameni curajoși și credincioși au adormit în păcate. Satana le-a încercuit, le-a asediat atât de mult mintea încât unii au cedat. Ne amintim de David. Ne amintim de Solomon. Ne amintim de mulți alții care, din păcate, nu au vegheat fără încetare. Din păcate au fost

adormiți. Evident că Domnul, după un timp, i-a trezit din nou și i-a determinat cu suferință, așa cum scrie în Mica 7, am citit. Cu suferință, îndurând toate consecințele care trebuie îndurate, așa cum a îndurat și Iona. Îndurând totul, ei au reușit să se trezească din nou. De aici înțelegem că lucrătorii Lui sunt asediați și adormiți sau ținuti în somn. Că cele cinci fecioare înțelepte sunt ținute adormite de duhuri rele. Și Domnul a spus: Rugați-vă deci ca Domnul să scoată acești demoni din lucrătorii Săi. Ei vor fi într-adevăr lucrători. Ei vor fi cei 144 de mii, dar este nevoie de o lucrare de exorcizare pentru ei. Este nevoie ca Domnul să alunge demonii, care îi țin ocupați în egoismul lor, cu activitățile lui Satana. Și nu le permit să intre în linia Domnului.

Așadar, am înțeles câteva adevăruri până în acest moment. Citind din nou versetul 10 din Osea capitolul 1, vom găsi încă ceva. "Cu toate acestea, numărul copiilor lui Israel va fi ca nisipul mării, care nu poate fi măsurat sau numărat." Aceste cuvinte se regăsesc în Noul Testament. Și dacă se spune "vor fi", aș întreba unde este Israelul literal în toată această scenă? Nu există, pentru că ne aflăm în Noul Testament. Deci, dacă aici se spune "va fi numărul copiilor lui Israel", aici Israel este și simbolic. Și este un alt simbol decât Israelul din versetul 6. Acolo este "casa lui Israel", în timp ce aici, acest Israel îi reprezintă pe alții. Să ne întoarcem la Luca 3:8. Să deschidem la Luca 3:8. Și vom citi. "Faceți, așadar, roade vrednice de pocăință și nu începeți să spuneți în voi înșivă: Dar, noi avem ca tată pe Avraam. Căci vă spun că Dumnezeu poate chiar și din aceste pietre să ridice copii lui Avraam." Aici se referă la faptul că Domnul este capabil să ridice din neamuri copii ai lui Israel. Și avem multe dovezi în evanghelii. Domnul a spus de mai multe ori despre neamuri, că nici măcar în Israel nu a găsit o credință atât de mare. Iată o profeție amenințătoare pentru cei din acea vreme. Unde se spune: "Căci vă spun că Dumnezeu poate chiar și din aceste pietre să ridice copii lui Avraam". Adică, să ridice din pietre israeliți. Deci înțelegem că versetul 10 din Osea 1, în prima sa parte, despre copiii lui Israel, se referă la neamuri. Se referă la cei care vor fi salvați dintre neamuri. Se referă la roadele câmpurilor albe, așa cum a spus Domnul Isus. La roadele celor 144 de mii. Pentru că în momentul în care, în momentul în care se împlinește versetul 6, iar cele 5 fecioare nesăbuite sunt lepădate cu totul și rămân fără milă, harul este închis pentru ele. În acel moment, cei 144 de mii, nu chiar în acel moment literal, mă refer la după ce se va întâmpla asta, cele 5 fecioare înțelepte vor fi sigilate cu Duhul Sfânt și atunci Domnul va scoate copii ai lui Israel din pietrele lumii. De la cei care nu au cunoscut Biblia, adevărurile așa cum le cunoaștem noi. Și va fi ca nisipul mării. Să nu vă mângâiați și să nu se mângâie nimeni din Laodicea, că vor fi cei mântuiți din Laodicea ca nisipul mării. Pentru că în felul acesta contrazicem ceea ce spune Ellen White. Ellen White a spus că din această biserică foarte puțini vor fi salvați. Foarte puțini vor fi salvați. Foarte puțini. Cei 144 de mii, așa cum am prezentat într-unul dintre teme, și de aceea vă invităm să ascultați mai întâi toate temele anterioare, cei 144 de mii pot însemna cei 144 dintre miile lui Israel. Acest cuvânt "mii" a fost folosit în antichitate referindu-se la poporul lui Israel, la oștiri, ca să spunem așa, la

poporul miilor lui Israel. Așadar, numărul este 144. De aceea, personal, ori de câte ori scriu acest număr, nu pun zero, zero, zero. Pun o mie în cuvinte. O sută patruzeci și patru sunt cifre, o mie în litere. Pentru că este foarte probabil să fie foarte puțini martorii pe care Domnul vrea să îi pregătească în școala Sa de profeți. Școlile Sale de profeți. Apoi, spune aici: "Și va fi că acolo unde li s-a spus: Voi nu sunteți poporul Meu, li se va spune: Voi sunteți copiii lui Israel." Să observăm că atât pentru neamuri, că neamurilor din totdeauna li s-a spus: voi nu sunteți poporul Meu. Pentru că poporul evreu a spus întotdeauna că acelea, neamurile, nu sunt poporul lui Dumnezeu. Israel este poporul lui Dumnezeu. Dar când i se va spune lui Israel, nu mai există milă pentru acest popor, și i se va spune, așa cum scrie în versetul nouă: "Căci voi nu mai sunteți poporul Meu și nici Eu nu voi mai fi Dumnezeuul vostru". Și aici o pune în viitor. Niciodată Dumnezeu nu se va mai întoarce cu milă la aceste cinci fecioare nesăbuite. Când se va rosti sentința pentru cele cinci fecioare nesăbuite, chiar în acel moment, nu spune că Dumnezeu, celor cărora le-a spus: "Nu mai sunteți poporul Meu", le va spune: "Sunteți fiii Dumnezeului celui viu". Sper că ați reușit să înțelegeți această parte, că aici este o profeție care este încă în viitor pentru noi. Dar Domnul vrea ca astăzi să înțelegem mai bine, nu că am ajuns la sfârșit, ci că suntem pe drum. Nu am ajuns la înțelegerea deplină, dar facem un pas înainte, și este un pas care îi va surprinde pe mulți. Nu am ajuns încă la cartea Apocalipsa. Și acum vom merge la o altă parte din Osea, unde ne îndreptăm spre versetul 11, pentru că versetul 11 din capitolul 1 spune: "se vor aduna și își vor rânduie o singură căpetenie". Cine? Copiii lui Iuda și ai lui Israel. Aici este vorba de cei 144 de mii și de cei răscumpărați dintre neamuri, care vor fi făcuți din pietre, copiii lui Israel. Și acum mergem la capitolul 3. Este un capitol mic, de 5 versete, dar nu este un motiv să îl sărim.

Este un capitol profund profetic. Și spune aici: "Și mi-a zis din nou Eu Sunt, du-te și iubește o femeie iubită de un prieten, chiar dacă este adulteră, conform dragostei lui Eu Sunt față de copiii lui Israel care se uită la alți dumnezei și iubesc sticlele de vin". Sticlele de vin sunt învățături false, sunt tradiții. Este Talmudul, Talmudul, care a fost adaosuri omenești, interpretări false, a ajuns în cele din urmă să fie. Și există un Talmud în Laodiceea. Sunt multe, multe tradiții, multe interpretări false. Și se spune aici: "care se uită la alți dumnezei". Bani sunt un dumnezeu străin. Domnul a spus că nu poți sluji la doi stăpâni, la doi dumnezei, iar ei iubesc sticlele de vin. Deci profetul primește, pentru că încă nu venise vremea când Israelul urma să fie lepădat complet, aici s-a dat doar viitorul, sfârșitul, dar până atunci Domnul îi spune să se ducă și să iubească o altă femeie. I-a poruncit să se recăsătorească pentru că prima soție l-a trădat, a adulterat, l-a părăsit în fața lui Dumnezeu, căsătoria a fost ruptă, după cum spune Ellen White. Când una dintre părți comite adulter înaintea lui Dumnezeu, căsătoria este ruptă și partea nevinovată este eliberată înaintea lui Dumnezeu. Apoi, Domnul i-a poruncit să se căsătorească din nou, deoarece căsătoriile sale, fiind profet, erau simbolice. Asta mă face să mă gândesc la Iosua, marele preot, care

reprezintă și Laodicea, cele cinci fecioare înțelepte, și care spune că el și prietenii săi sunt oameni simbolici. Ei vor deveni bărbați simbolici. Fiecare om al lui Dumnezeu care umblă cu Dumnezeu este folosit de Dumnezeu ca simbol pentru alții. Ei sunt parabole vii în fața oamenilor, sunt profeții vii. Așa că el spune, cu alte cuvinte, că a cumpărat soția și i-a spus: "Să rămâi pentru mine multe zile; să nu curvești și să nu iei un alt bărbat. Așa voi fi și eu pentru tine". Acestea sunt aceleași cuvinte pe care le-a spus și primei care l-a trădat. Cea dintâi reprezintă casa lui Israel, prima casă a lui Israel care va fi lepădată. Și de aceea nu a luat-o înapoi pe aceea.

Și apoi să citim versetele patru și cinci. "Timp de multe zile", și aici este vorba de ani, "mulți ani vor fi copiii lui Israel fără împărat și fără prinț, fără jertfă și fără stâlp". Aici puteți tăia cuvântul "chip cioplit", nu este chip cioplit, ci stâlp. Și a fost folosit pentru toate altarele pe care le ridicau cu sfințenie înaintea Domnului, ridicau pietre în picioare, turnau untdelemn pe acele pietre când făceau un legământ, patriarhii. "Și fără stâlp, și fără efod, și fără terafim". Terafimii erau idoli, pentru că poporul Laodicean are un amestec de idolatrie cu adevărul, de sacru cu profan, iar Domnul urăște acest amestec. "După aceasta", spune el, "după acești mulți ani, atunci copiii lui Israel se vor întoarce și vor căuta pe Eu Sunt, Dumnezeul lor, și pe David, împăratul lor, și se vor teme de Eu Sunt și de bunătatea Lui în zilele din urmă". Observați cuvintele. Această profeție este pentru sfârșitul zilelor. Este pentru zilele noastre, iubiți frați. Deci, aici găsim că după o pauză de multă apostazie, de mult întuneric, în Laodicea, când au rămas fără un împărat adevărat, fără prinți, care sunt slujitorii organizației, fără o jertfă adevărată, căci Domnul nu primește jertfele lor. Domnul primește ce fel de jertfe? Inima smerită, duhul frânt. Acestea sunt jertfele care îi plac Domnului. Fără jertfă, fără stâlp, practic fără legământ, fără promisiunea de a putea primi Duhul Sfânt, pentru că deasupra "stâlpilor", care erau pietre drepte care erau așezate, se turna untdelemnul. Așadar, au rămas fără untdelemn și fără posibilitatea de a primi Duhul Sfânt în aceste condiții. Și fără efod, și fără terafim. "Atunci copiii lui Israel se vor întoarce și vor căuta pe Eu Sunt, Dumnezeul lor, și pe David, împăratul lor, și se vor teme de Eu Sunt și de bunătatea Lui la sfârșitul zilelor". Această profeție are o împlinire multiplă. Știm că ea s-a împlinit în trecut cu poporul Israel, dar ne interesează ce se va întâmpla la sfârșitul zilelor. La sfârșitul zilelor, se pare că un popor laodicean, care nu umblă cu Dumnezeu, care nu se află în Locul Preasfânt, pentru că nu există efod. Efodul era purtat de marele preot. Fără rege adevărat, fără prinț. Și aici, să ne întoarcem acum la Osea 1:11. Să ne uităm la asemănarea din 1:11 comparând cu 3 cu 4. 1:11 spune: "Atunci copiii lui Iuda și copiii lui Israel se vor aduna și își vor rânduî o singură căpetenie". Iar aici se spune că au fost lăsați înainte de aceasta fără cap, fără rege, fără prinț, fără nimic, lipsiți de orice, destituiți. Și după acea perioadă de apostazie, sau după ce au fost lăsați așa, nu înseamnă că apostazia a trecut. Apostazia nu trece niciodată. Apostazia îi trage în jos pe cei mai mulți dintre. Iar cei care vor rămâne, cei care se vor trezi, precum cele cinci fecioare înțelepte, sunt reflectați în

versetul 5.

Și după aceea, copiii lui Israel se vor întoarce și vor căuta pe Eu Sunt Dumnezeu lor și pe David, împăratul lor, care este Cristos Isus. Și se vor teme de Eu Sunt, iar acel cap din 1:11 este Cristos Isus. Și amintindu-ne de ceea ce a spus Domnul Isus în Ioan capitolul 10, El a spus: "Feriți-vă de păstorii plătiți, căci ei vor trăda turma". Și El spune că Domnul are multe oi care nu sunt în acea turmă și trebuie să le aducă și pe acestea. Și va fi un singur păstor și o singură turmă. Este această promisiune de aici, din 1:11, unde spune că Iuda și Israel vor fi adunate împreună, într-o singură turmă. Aici găsim capitolul 10 din Ioan: "Și își vor ridica un singur cap, pe Cristos Isus, păstorul oilor". Aici, această profeție din versetul 11 se va împlini atunci când se va da marea strigare. Iar în versetul 5 din capitolul 3, se vorbește despre trezirea celor cinci fecioare înțelepte. Deși este folosit același cuvânt Israel, nu se referă la Israel. Cuvintele, trebuie să înțelegeți contextul pentru a ști la cine se referă. Același cuvânt leu se poate referi la Domnul Isus Cristos, leul lui Iuda. Sau se poate referi la leul care caută pe cine să devoreze, Satana însuși. Chiar dacă ne aflăm în aceeași carte, chiar dacă ne aflăm în același capitol, pentru că acele capitole nu au fost date de Domnul, ci au fost făcute de oameni, trebuie să ținem cont întotdeauna de context. Și aici ne aflăm la sfârșitul zilelor. Acesta este contextul. Și la sfârșitul zilelor, Domnul a profetizat despre o întoarcere. Se vor întoarce, înseamnă că se vor pocăi. De o întoarcere a copiilor lui Israel, adică a celor cinci fecioare înțelepte. Că ei vor căuta pe Eu Sunt, Dumnezeu lor și pe David, Regele lor. Pe adevăratul David, regele lor. Nu pe cel care li s-a arătat în Laodiceea. Și se vor teme de Eu Sunt și de bunătatea Lui, căci El le va ierta păcatele la sfârșitul zilelor. Așadar, am constatat că Osea vorbește despre trezirea celor cinci fecioare înțelepte. Și vorbește despre sigilare și vorbește despre marea strigare. Și vorbește despre cei răscumpărați dintre neamuri. Și acum să ne întoarcem, iubii frați, la Daniel capitolul doisprezece, citind versetul zece. "Mulți vor fi curățați, albiți și purificați, dar cei răi vor acționa cu răutate. Și niciunul dintre cei răi nu va înțelege, dar cei înțelepți vor înțelege." Am arătat că înțelegerea viitorului nu le este dată celor răi. Înțelegerea profețiilor din cartea sigilată a fost profetizată doar pentru cel de-al treilea Ilie și pentru cei care vor intra în școala profeților și vor face parte din cei o sută patruzeci și patru de mii. Înțelegerea cuvintelor cărții sigilate în adevăratul lor context, în adevărul lor, este dată sfinților care și-au purificat viața. Pe când cei neevlavioși, cine sunt cei neevlavioși? Pot fi fecioarele neevlavioase? Poate o fecioară să fie neevlavioasă? Poate o fecioară să păcătuiască sau este ea protejată de faptul că este fecioară? Este clar că o fecioară poate păcătui. Nu există nimic care să împiedice o fată necăsătorită să păcătuiască. Virginitatea ei nu o împiedică. Așadar, virgină nu înseamnă purificată. Fiți foarte atenți cu această interpretare. Fecioară nu înseamnă curată. Fecioară înseamnă parțial curățată sau curățată o dată. Așa cum Domnul a spus că a găsit-o odată pe acea Israel, acea femeie în pustie, plină de sânge, plină de impuritate și a curățat-o și a luat-o, a luat-o de soție și ea L-a trădat și a curvit

din nou. Deci, faptul că am fost iertați, iertați, nu purificați, iertați de trecut o dată când Domnul ne-a acceptat în împărăția Sa spirituală, în școala Sa de profeți, care ar fi trebuit să fie, ar fi trebuit să fie o școală de profeți în biserica Sa. Acest lucru nu înseamnă purificare. Înseamnă pur și simplu o iertare a trecutului și de aceea sunt numite fecioare. Dar aici se spune că este nevoie de mai mult decât să fii fecioară pentru a înțelege. Este nevoie de curățare, de albire și de purificare. Aceste trei lucruri sunt necesare pentru ca cineva să înțeleagă profețiile, să înțeleagă viitorul. Iar acum, înțelegând că trăim în acest timp, așa cum am arătat, vom... și ținând cont de Zaharia 6, Apocalipsa 6, că trăim în timpul celor șapte peceti. Să mergem acum la cartea Apocalipsa și de acum înainte vom rămâne cu gura deschisă la cuvântul Domnului. Așadar, am arătat că capitolul 6 din Apocalipsa, care este paralel cu Zaharia capitolul 6, și sunt multe alte profeții, nu le vom aborda pe toate, dar că suntem în timpul acestor primi cai. Primele patru sigilii sunt cai. Cai cu cineva călare. Primele patru sunt cai. Celelalte trei sigilii nu mai sunt cai. Dar sfârșitul acestor șapte sigilii este capitolul 7, sfârșitul capitolului 7, în care se află cei 144 de mii. Iar timpul politic, timpul politic în care va avea loc această lucrare a lui Dumnezeu pentru cele cinci fecioare înțelepte ale Sale, este timpul descris în versetul 1 din capitolul 7 din Apocalipsa. "Și după aceste lucruri am văzut patru îngeri stând în picioare la cele patru colțuri ale pământului, ținând cele patru vânturi", și observați cuvintele: "ale pământului, ca niciun vânt să nu sufle pe pământ, nici pe mare, nici pe vreun copac. Și am văzut un alt înger care se suia de la răsăritul soarelui, având sigiliul Dumnezeului celui viu, și a strigat cu glas tare către cei patru îngeri, căroro le fusese dat să facă rău pământului și mării, zicând: Nu faceți rău pământului, nici mării, nici copacilor, până ce nu vom pune sigiliul pe frunțile robilor Dumnezeului nostru. Și am auzit numărul celor sigilați: 144 de mii", sau dintre miile lui Israel, dintre copiii lui Israel. Se spune aici, din toate semințiile copiilor lui Israel. Deci o mie, aici, mai mult ca sigur, înseamnă din miile lui Israel, adică din toate semințiile lui Israel. Aceasta înseamnă: 144 din toate triburile lui Israel. Așadar, ne aflăm aici, în acest capitol șapte, unde vom citi versetul paisprezece. În treisprezece, unul dintre bătrâni întreabă: "Aceștia care sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt ei și de unde au venit?". Este posibil ca aceasta să fie și întrebarea lui Isaia. Haideți să mergem puțin la Isaia, capitolul patruzeci și nouă. În Isaia patruzeci și nouă, se spune aici, se spune aici vorbind despre Isaia, că el este un simbol al celui de-al treilea Ilie. El este un simbol al celor puțini sau singurul, Dumnezeu știe, pe care i-a trezit în acest timp de întuneric al ultimelor zile. Cel care îi va trezi pe ceilalți. Spune aici: "auziți-mă insule și ascultați-mă popoare îndepărtate, EU SUNT m-a chemat din pânțece". Ce se spune despre Ioan Botezătorul? De când l-a chemat Domnul pe Ioan Botezătorul? Se spune clar, din pânțece. Din pânțece l-a umplut de Duhul Sfânt. Și Ieremia, în Ieremia 1, citim același lucru, că înainte de a se naște, Domnul îl cunoscuse, îl chemase să fie profet al națiunilor și al poporului Său, pentru că l-a trimis mai întâi la Laodiceea și i-a spus: "Nu te teme de fețele lor, nu te teme și te voi păzi".

Toți acești profeți profetează aceeași lucrare și acest profet Isaia, care a fost chemat "din pântec, din pântecul mamei mele, avea numele meu în amintire". Ieremia 1:5, același lucru este spus și lui Ieremia. Versetul 2: "și mi-a făcut gura ca o sabie ascuțită, m-a acoperit cu umbra mâinii Sale și m-a făcut o săgeată lustruită", adică purificată, Daniel capitolul 12:10 (cele două cuvinte din Isaia 49:2 și Daniel 12:10 sunt traduse din același cuvânt, în original H1305 dicționarul Strong's; sunt același cuvânt). Săgeată purificată - săgeata este un instrument, iar noi toți trebuie să devenim instrumente în mâinile lui Dumnezeu sau colaboratori, așa cum spune Ellen White. "În tolba lui m-a ascuns și mi-a spus: Israele, tu ești servitorul meu în care voi fi glorificat. Iar eu am spus", și ascultați ce a spus profetul: "În zadar am muncit și degeaba mi-am irosit puterea, dar judecata mea este înaintea lui Eu Sunt, și răsplata mea la Dumnezeul meu". Aceste cuvinte sunt asemănătoare cu cele ale lui Iov. Iov și-a văzut viața distrusă, nu a văzut nimic, nici o cale de scăpare și a spus că Dumnezeu îl va justifica și că, chiar dacă îi putrezește carnea, El va vedea pe Dumnezeu într-o zi. Acest lucru îi rămăsese, dar aici profetul spune: "În zadar am muncit". De ce în zadar?. Pentru că lucrarea unui profet este să trezească pe cei adormiți. Și aici Isaia practic leșinase, nu vedea pe nimeni trezindu-se. Această profecie despre zilele din urmă înseamnă că lucrarea celui de-al treilea Ilie este o lucrare care aparent nu aduce roade. Aproape că nu se vede nimeni; el strigă, vocea care strigă din pustiu. Un glas, nici măcar nu spune o persoană, un chip, este un glas. Nu se știe cum arată persoana, cine este, dar este o voce care strigă din pustiu. "Pregătiți calea Domnului, înlăturați pietrele de poticnire, pocăiți-vă, căci împărăția lui Dumnezeu este aproape", dar nu a văzut niciun rod al muncii sale. Așa cum am citit cu smochinul, cu roadele verii, pe care le-a căutat și nu le-a găsit în Mica, capitolul 7, așa cum Domnul Isus a vrut să găsească roade într-un smochin și nu le-a putut găsi. La fel, aici, în Isaia, se spune că și-a cheltuit puterile, toată viața lui, a muncit, s-a rugat, a postit de atâtea ori, și-a consumat puterile. Și în zadar a făcut toate acestea, degeaba, adică degeaba s-a ostenit, în zadar s-a ostenit. Dar uitați ce-i spune Domnul după aceea: "Cel care m-a format". Acum El spune: "Eu sunt Cel care m-a format din pântec ca rob al Său, ca să întorc pe Iacob la El". Înțelegem misiunea unui profet și, în acest caz, misiunea celui de-al treilea Ilie? "Ca să-l întorc pe Iacob la El". "Deși Israel nu va fi adunat..." Cine este Israel aici? Cele cinci fecioare, nebune sau bune, asta ne trimite direct la Osea 1. "Deși Israel nu se va aduna", adică nu se va trezi, "dar eu voi fi prețios în ochii lui Eu Sunt și Dumnezeul meu va fi tăria mea". Atunci, cei care se vor trezi vor fi fiii lui Iacob, cele douăsprezece triburi. Iată de ce Pavel le scria celor douăsprezece seminții ale Israelului spiritual, împrăștiate printre națiuni. De aceea, în Apocalipsa 7 vorbește despre cei 144 de mii de israeliți, cele douăsprezece triburi ale lui Israel, pentru că fiii lui Israel se vor trezi. Să ascultăm cuvintele lui Dumnezeu din versetul 6 pentru acest profet care a suferit atât de mult fără să vadă vreun rod. Va fi o lucrare de ani și ani în ultimele zile, când aparent nimeni nu se va trezi, nimeni. Și vom vedea de ce. Aici, în Isaia 49,

versetul 6, se spune: "Este un lucru mic ca tu să fii robul Meu, ca să ridici semințiile lui Iacob și să restaurezi pe cei păstrați ai lui Israel; te voi da și ca lumină pentru neamuri, ca să fii mântuirea Mea până la marginile pământului". Ne aflăm în aceeași situație ca și Osea 1 cu 10. "Este un lucru mic ca tu să-mi fii slujitor ca să ridici pe cei 144 de mii", pe ceilalți, pentru că doar al treilea Ilie va fi treaz și el îi va trezi pe ceilalți, așa cum Isus era unicul treaz și i-a trezit pe cei unsprezece din somnul lor egoist și i-a făcut apostoli, ceea ce înseamnă trimiși. Și în locul Lui a pus, pentru că a urcat la cer... Pe cine a pus El? L-a pus pe Pavel. "Este un lucru mic ca tu să fii robul Meu ca să ridici", adică să trezești, să ridici din pat, să ridici din somn, să trezești semințiile lui Iacob, cele 12 seminții, cei 144 de mii, "și să restaurezi pe cei păstrați ai lui Israel; de asemenea, te voi da ca lumină pentru neamuri". Exact ceea ce spune aici versetul 10 din Osea 1 și versetul 11. Al treilea Ilie va avea și el lucrarea de a trezi și de a ajuta la purificarea, prin școala profeților, a celor 12 triburi ale lui Israel și împreună cu acestea vor avea lucrarea de a fi lumina lumii. Să mergem la Apocalipsa capitolul 18 și spune: "Și după aceste lucruri am văzut un alt înger coborând din cer, având o mare putere, și pământul a fost luminat de gloria lui".

Înțelegem că cei 144 de mii vor avea rolul de a lumina pământul, de a fi un spectacol pentru lume, pentru lumile necăzute, pentru îngerii Domnului și pentru oameni, asta pentru că vor avea caracterul Domnului Isus Cristos. Așadar, am vrut să vedem aici, în Isaia, ceea ce se spune aici, în Apocalipsa capitolul 7, vorbind despre cei în haine albe. "Cine sunt aceștia și de unde au venit? Și eu i-am spus: " domnule, tu știi". De ce a spus "domnule, tu știi"? Pentru că nu știa. Ioan îl reprezintă aici pe cel de-al treilea Ilie; el nu văzuse rodul lucrării sale, al pierderii puterii sale. Și el spune: " Domnule, tu știi. Cine sunt aceștia? Nu știu, am lucrat în zadar, mi-am cheltuit puterile". Și aici îi spune: "Aceștia sunt cei care au ieșit din necazul cel mare și și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului". Daniel, capitolul 12, versetul 10. Spălarea și albirea. Albire, nu spune doar iertare și curățire, ci și albire, care apare aici, în Daniel capitolul 10. "De aceea ei stau înaintea tronului lui Dumnezeu și Îi slujesc zi și noapte în templul Lui". Zi și noapte. Avem un psalm, cred că este Psalmul 134, în care se spune că preoții Lui Îi vor sluji zi și noapte în templul Său. Se referă la cei 144 de mii, la fel ca Psalmul anterior, 133, se referă la ungerea celor 144 de mii în momentul în care vor primi ploaia târzie. Se referă la începutul capitolului 8 din Apocalipsa, sigiliul al șaptelea, care reprezintă ungerea sau sigilarea celor 144 de mii cu ploaia târzie. Și li se spune, de asemenea, aici, în capitolul 7, în ultimele versete: "nu vor mai flămânzi, nu le va mai fi sete, nici soarele nu va mai cădea peste ei, nici vreo arșiță". Aici se referă la plăgile care vor veni, la trâmbețe și la plăgi. "Căci Mielul care este în mijlocul tronului îi va paște și îi va conduce la izvoarele de ape vii și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor". Ei, se spune aici mai devreme, în versetul 14, ies din necazul cel mare. Aceștia ies din necazul cel mare. De ce ies din necazul cel mare? Pentru că vor trece prin cele șapte sigilii, care, dacă le citim, vom vedea necazul teribil care va fi

pe pământ. Aceștia au trecut prin cele șapte trâmbițe, care sunt, de asemenea, un timp de necaz teribil. Și aceștia vor trece și prin cele șapte plăgi finale, care nu vor lăsa pe nimeni în viață în afară de ei. Ei ies din necazul cel mare, se spune aici, în Apocalipsa 7:14.

Și acum vom vedea ceva ce poate nu a fost predicat și descoperit până acum. Capitolul 14 din Apocalipsa începe astfel: "M-am uitat și iată că Mielul stătea în picioare pe muntele Sionului, și împreună cu El o sută patruzeci și patru de mii, care aveau numele Tatălui Său scris pe frunțile lor. Și am auzit din cer o voce ca vocea multor ape și ca vocea unui tunet mare. Și am auzit vocea unor harpiști, care cântau cu harpele lor și cântau ca o cântare nouă înaintea tronului și înaintea celor patru făpturi vii și înaintea bătrânilor. Și nimeni nu putea să învețe cântecul, în afară de cei o sută patruzeci și patru de mii care au fost răscumpărați de pe pământ. Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femei". De ce sunt fecioare? De ce se spune că nu s-au întinat cu femei? Nu s-au căsătorit niciodată? Am auzit, din păcate, interpretarea slabă în acest sens. De ce se spune cu femei? Femeile sunt biserici, ca să spunem așa. Ele sunt oameni religioși, dar pot fi femei curate sau femei necurate. Dacă aici se vorbește de desfrânare este clar că este vorba de femei necurate. Vorbim aici despre Laodiceea. Se vorbește despre cele cinci fecioare neînțelepte. Se vorbește despre aceste femei care le-au întinat pe celelalte cinci fecioare. Și vine un moment în care ele se trezesc. Atunci ele rup orice legătură cu acestea. Domnul face o cernere, citim. Domnul, citim în Osea capitolul unu, spune: "Căci nu voi mai avea milă de casa lui Israel, ci o voi îndepărta cu desăvârșire". Domnul ajunge la un moment în care îi va îndepărta complet pe unii din mijlocul altora. El va face o separare. La fel cum a făcut cu Lot, a trebuit să-l scoată de acolo de unde se contamina, din Sodoma. Mai este o altă parte în care se spune că Domnul va îndepărta din Israel pe înțeleptul, pe învățătorul și pe orice om priceput, toate aceste clase reprezentând cele cinci fecioare înțelepte. Haideti să citim în Biblie. Să mergem la Isaia capitolul trei și aici spune: "Căci iată, Domnul, Eu Sunt al oștirilor, va lua din Ierusalim și din Iuda pe cel care susține și pe cel puternic, întreaga susținere a pâinii și întreaga susținere a apei, pe viteazul și pe omul de război, pe judecător și pe profet, pe înțeleptul și pe bătrânul, pe căpitanul de cincizeci și pe omul respectabil, pe sfătuitorul și pe meșterul excelent și pe vorbitorul iscusit. Și îi va face pe tineri să le fie căpetenii, iar tinerii să le fie domni. Și poporul va face violență unul împotriva altuia". Aici recunoaștem în mod clar aceleași cuvinte pe care le-am citit mai devreme despre Laodiceea. Am citit aici în Isaia capitolul 1. Vedem cum Domnul pentru toți cei care au vreun dar pe care l-a dat în trecut Duhul Sfânt, înainte ca ei să adoarmă, Domnul îi va trezi, îi va ierta, vor suferi, așa cum se spune în Mica șapte, vor suferi tot ce trebuie să sufere. Toată mânia lui Dumnezeu, se spune aici, dar nu este vorba de mânia lui Dumnezeu, ci de consecințele căii lor, așa cum Iona a trebuit să sufere consecințele răzvrătirii sale. Viața lui nu a mai fost la fel ca înainte. Și apoi găsim această separare. Să ne întoarcem aici la Apocalipsa 14, sau Revelația 14. Deci, aceștia sunt cei care cu femeile nu s-

au întinat, au acceptat să fie separați. Ucenicii au spus într-o zi către Domnul Isus Cristos: noi, care am renunțat la toate, ce răsplată vom avea? Și Domnul le-a spus: "Voi, care ați lăsat case, pământuri și alte lucruri, tați, mame, soții (căci știm că fecioare înțelepte se vor căsători cu fecioare neînțelepte), veți fi așezați pe tronuri. Veți fi făcuți regi și judecători". Adică, cei o sută patruzeci și patru de mii. Nu le vorbea lor, ci celor o sută patruzeci și patru de mii, pe care îi reprezentau cei unsprezece ucenici. Așadar, aici nu găsim nimic altceva decât descrierea exactă și repetată în Biblie a celor o sută patruzeci și patru de mii care au devenit în cele din urmă sigilați după ce au trecut printr-un mare necaz. A trecut Iona prin vreun necaz pentru a ajunge la umilința sa, la pocăința sa? Iona trebuia să moară, și cred că trebuia să moară curând; dacă nu ar fi înălțat acea rugăciune din pânțele balenei, ar fi murit curând. Și Iacob ar fi murit chiar în acea noapte, noaptea luptei sale, dacă nu ar fi recunoscut, dacă nu s-ar fi pocăit. Au trecut ei prin necazuri? Cu siguranță că da: "Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu soții". Ei au tăiat deja orice relație care i-a întinat cu egoismul, care i-a întinat cu duhul necurat al lui Satana. Asta înseamnă aici că au acceptat să iasă chiar la munți. Nu! Ellen White a dat această profeție pentru cei care erau dispuși să-și purifice, să-și albească și să-și curețe viețile și care ieșeau în acest scop de a se pregăti pentru a fi unși. Este una dintre pregătirile necesare pentru cei 144 de mii. "Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femei pentru că sunt fecioare". În mod surprinzător, găsim aici același cuvânt ca în Matei capitolul 25. Numai că acest cuvânt "fecioare" exprimă mai mult decât virginitatea acelor zece fecioare. Acea feciorie era fecioria de la început, în timp ce această feciorie este fecioria de la sfârșitul lucrării de purificare. Ele, cele cinci fecioare înțelepte, au fost iertate pentru trecutul lor atunci când au intrat, au adunat ceva untdelemn pentru câțiva ani, dar au fost contaminate de acele "femei", de celelalte fecioare false, neînțelepte, și au încetat să mai adune untdelemn, pentru că untdelemnul nu poate fi adunat decât cu caracterul, cu spiritul de agape. Așa că au rămas cu untdelemnul adunat cândva, când erau treze, când lucrau cu iubire. Și atunci au fost trezite de strigătul de la miezul nopții, strigătul vocii care cheamă în pustie, strigătul celui de-al treilea Ilie. Au fost trezite, au avut lupta lor, au trecut prin necazul lor fiecare dintre aceste fecioare și, întinate cum erau, au privit, s-au văzut pe ele însele, așa cum trebuie să se vadă Laodiceea, care nu este nici bogată, nici nu vede, nici nu este îmbrăcată, ci goală, săracă și oarbă. Atunci, cei care vor ajunge să cunoască această situație pe care o vede Dumnezeu, cei care vor ajunge din nou la feciorie, când se vor purifica, vor trece prin școala celui de-al treilea Ilie, vor trece prin acea școală a profeților, fără de care nimeni nu poate deveni profet. Nimeni nu va deveni profet fără acea școală. Este imposibil. De aceea, Domnul a făcut ca pe acest pământ să existe permanent o școală a profeților. Și în acea școală a existat întotdeauna cineva, chiar dacă a fost un singur om, o singură persoană. Dar acea persoană trebuia să-i trezească pe ceilalți. Și astfel, aceștia sunt cei care îl urmează pe Miel oriunde merge. Aceștia au fost răscumpărați dintre oameni

ca prime roade pentru Dumnezeu și pentru Miel. Aceștia au fost răscumpărați dintre oameni pentru a fi primele roade pentru Dumnezeu și pentru Miel. Aceștia sunt cei adevărați care Îl urmează pe Miel, care Îi imită viața, care acceptă să trăiască cu acea consacrare completă, să trăiască în dragoste pură pentru a-L sluji pe Dumnezeu și pe alții. Cei care nu umblă în propriul lor spirit, în propriile lor planuri, așa cum a umblat Iona. Sunt cei care se lasă conduși de Duhul Sfânt. Pentru aceasta au învățat în școlile profeților. "Și în gura lui nu s-a găsit nicio înșelăciune." De ce se spune înșelăciune? Pentru că înșelătorul Iacob a trebuit să se pocăiască de înșelăciune. De înșelarea față de Dumnezeu și de înșelarea față de el însuși. La fel cum aceste fecioare sunt înșelate, chiar acum, spunând că ele sunt poporul, că știu, că nu au nevoie de nimic. "Și sunt fără vină înaintea tronului lui Dumnezeu". Și acum vom începe, iubiți frați, să învățăm o aplicație care poate fi cea mai importantă aplicație pentru noi, cei care trăim în zilele din urmă. Nu vrem să dărmăm nimic, nu vrem să negăm nicio altă interpretare. Prezentăm doar o interpretare pe care Domnul a construit-o, a lucrat în mintea mea de foarte mulți ani. El a dat element după element, și întotdeauna mi-a ținut mintea cu un semn de întrebare în legătură cu unele versete pe care le vom citi, dorind mereu să aflu adevărul despre ele. Observați că Domnul nu a îngăduit acest lucru înainte, pentru că fiecare adevăr își are timpul său. Orice lucru își are timpul său, a spus înțeleptul Solomon. Și dacă Domnul dă această lumină acum, este pentru că suntem la sfârșitul lumii și a mai rămas foarte puțin timp. Așa că spune: vom citi ceva ce am citit de mult timp, pe care Laodiceea îl știe, îl citește mereu, care se numește "Mesajele celor trei îngeri". Și am dori să vă invităm să vă deschideți mințile și să îi cereți lui Dumnezeu să vă un gă ochii, să îi cereți Domnului să vă îndepărteze prejudecățile și să înțelegeți că Ellen White nu s-a opus căutării adevărului, ci i-a îndemnat pe oameni să caute adevărul. Înainte de a muri, ea a spus acest lucru. Și ea a spus că, chiar dacă trebuie să renunțăm la interpretări vechi, dacă Domnul ne arată că este altfel, atunci trebuie să acceptăm acest lucru. Aceste cuvinte sunt doar pentru cei 144 de mii, pentru fecioarele care vor trebui să facă parte din acest popor. Sunt sigur că aceste cuvinte vor fi atacate și nu vor fi acceptate de niciunul dintre cei care sunt întinați, așa cum se spune aici. Și niciunul dintre cei neevlavioși, care se comportă în mod neevlavios, adică egoist. Niciunul dintre egoiștii care vor să rămână în egoismul lor nu va înțelege aceste cuvinte. Să începem deci. Se spune: "După", observați că este după sigilare. Acesta este un aspect important. Am încercat să arătăm că Apocalipsa este o carte cronologică, cu excepția câtorva capitole care sunt doar paranteze pentru a detalia unele evenimente. Deși nu am comentat încă în detaliu Apocalipsa până la acest capitol, vom aborda astăzi acest capitol. Acest capitol și alte capitole care urmează, în contextul ultimelor zile, în contextul sfârșitului lumii. Nu ne interesează nicio interpretare care să se refere la istorie. Nici o interpretare în istoria trecută. Ne interesează astăzi, în acest ceas, să interpretăm, să ne uităm să vedem dacă există vreo nouă aplicare a profețiilor care se referă doar la aceste

ultime timpuri ale celor șapte, șapte, șapte. Șapte sigilii, șapte trâmbițe, șapte plăgi. La acest ultim timp. Să vedem dacă pot fi interpretate în acest fel. Să vedem de ce Domnul mi-a dat, timp de atâția ani, elemente și într-un mod atât de divin, atât de frumos, încât mi-au rămas în minte, chiar dacă nu le-am înțeles la vremea respectivă. Nu aveam cum să le înțeleg, dar știam că sunt importante. Și mi-au rămas în minte, nu am uitat niciodată acele elemente. Și hai să vedem despre ce este vorba cu adevărat în aceste capitole. În mintea noastră trebuie să fie tabloul pe care ni l-am făcut până acum, de atâtea luni, de mai bine de un an. "Am desenat o imagine de ansamblu", că a început timpul sigiliilor, al celor șapte sigilii, pentru a sigila pe cei o sută patruzeci și patru de mii. Capitolul șase este acesta. În capitolul șapte este vorba de cei o sută patruzeci și patru de mii sigilați. În capitolul opt, începe prima parte, câteva versete, se referă la cel de-al șaptelea sigiliu, care este sigilarea cu Duhul Sfânt. Am discutat despre asta în alte subiecte. Se referă la revărsarea ploii târzii. Și începând cu versetul șapte din capitolul opt încep trâmbițele. Căci aici se spune: "Și cei șapte îngerii care aveau cele șapte trâmbițe s-au pregătit să sune din trâmbiță". Să ne întoarcem la capitolul paisprezece pentru a înțelege ceva nou. După prima parte a primelor cinci versete din capitolul paisprezece, este la fel ca în capitolul șapte din Apocalipsa. Sfârșitul capitolului șapte și începutul capitolului paisprezece este același punct cronologic, același punct în timp. Este vorba de cei o sută patruzeci și patru de mii de sigilați. Așadar, după capitolul șapte, sărind peste această parte cu ultimul sigiliu, care practic repetă sfârșitul capitolului șapte și începutul capitolului opt, sunt unul și același lucru. Arată că cei care au obținut victoria asupra fiecărei trăsături de caracter moștenite sau dezvoltate în capitolul șapte, aceiași vor primi ploaia târzie, Duhul Sfânt, în primele cinci versete din capitolul opt. Pe noi ne interesează ce se întâmplă după aceea? Aceasta este problema de astăzi, ce se întâmplă după sigilare? Și dacă putem pune un deget aici, unde începe capitolul opt, și un deget unde începe capitolul paisprezece, să suprapunem în mintea noastră acest lucru care este comun, sigilarea.

Cei o sută patruzeci și patru de mii sigilați sunt o sută patruzeci și patru de mii, nu numai ca persoane, ci aveau numele scris pe fruntea lor. Aceasta înseamnă că prima parte a fost deja împlinită, primele cinci versete din capitolul opt, aici, în capitolul paisprezece. Primele cinci versete din paisprezece sunt primele cinci versete din capitolul opt. Sunt același lucru, o sută patruzeci și patru de mii sigilați. În capitolul opt, după aceea, imediat, și cu cuvântul "și", adică este o continuare, nu există nicio întrerupere aici pentru a putea suspecta sau crede că se vorbește aici de alte evenimente care nu au nimic de-a face cu sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii. După această sigilare, în versetul șase se spune "și". "Și cei șapte îngerii care aveau cele șapte trâmbițe s-au pregătit să sune din trâmbiță". Și apoi începe să-i descrie pe primii șase îngerii care au sunat din trâmbiță. Și apoi mai sunt câteva capitole care intervin aici, și doar în capitolul unsprezece, versetul cincisprezece, al șaptelea înger sună din trâmbiță. Al șaptelea înger sună din

trâmbiță. Și după aceea urmează capitolul treisprezece și capitolul paisprezece. Să spunem că capitolul treisprezece este o paranteză, este o explicație. Capitolul paisprezece ne duce din nou la începutul capitolului opt. Și acum vom înțelege că ceea ce urmează după versetul cinci este același timp cu ceea ce urmează după versetul cinci din capitolul opt. Ceea ce urmează după versetul cinci din capitolul paisprezece este același lucru cu ceea ce urmează după versetul cinci din capitolul opt, dar dintr-un alt punct de vedere. Aici trâmbițele descriu ceea ce se întâmplă pe pământ din punct de vedere politic și din punctul de vedere al dezastrelor și a ceea ce se întâmplă fizic pe pământ. În timp ce aici, în capitolul paisprezece, începând cu versetul șase, se va descrie lucrarea spirituală pe care Domnul o face în paralel cu această lucrare, cu aceste evenimente care sunt numite timp de necaz. Acestea sunt evenimente tulburătoare. Și aceasta este pentru a arăta ce vrea să spună Osea, unul cu zece. "Totuși, numărul copiilor lui Israel va fi ca nisipul mării, care nu poate fi măsurat și nici numărat". Și să vedem cum se va ajunge la acest număr fără a tăia pe cei răscumpărați dintre neamuri. Apocalipsa, capitolul paisprezece, versetul șase. "Și am văzut un alt înger zburând în mijlocul cerului, având Evanghelia veșnică." La ce ne face să ne gândim când spunem evanghelia veșnică? Din nou, subliniez, nu vrem să aplicăm această interpretare aici, nu vrem să căutăm interpretări despre trecut. Pe noi ne interesează interpretarea în timpul sfârșitului. O reaplicare, cum este cea din Matei douăzeci și patru, are o dublă, cel puțin o dublă aplicare. În același mod, aici, profetiile pot avea aplicații duble sau multiple. Așadar, cuvintele evanghelia veșnică ne trimit direct la capitolul douăzeci și patru din Matei.

Matei capitolul douăzeci și patru, Marcu capitolul treisprezece sau Luca capitolul douăzeci și unu sunt același capitol, sunt aceeași predică a Domnului Isus Cristos. Haideti să mergem la Matei capitolul douăzeci și patru. Să citim de la versetul treisprezece înainte: "Dar cel care va răbda până la sfârșit, acela va fi salvat". Aceste cuvinte ne amintesc de Daniel capitolul doisprezece, unde se spune: "Ferice de cel care așteaptă și ajunge la cele o mie trei sute treizeci și cinci de zile". Cred că se referă la același lucru. Iar următorul verset, al paisprezecelea verset din Matei douăzeci și patru, spune: "Și această Evanghelia a împărăției va fi predicată în toată lumea, ca mărturie pentru toate națiunile. Și atunci va veni sfârșitul". Ce evanghelia? Domnul nu a spus Evanghelia iudeilor, a teologilor, a doctorilor legii. Domnul S-a arătat pe Sine și a spus: "și Evanghelia aceasta va fi predicată". Adică, Eu, Isus Cristos, exemplul meu, caracterul meu, va fi predicat în toată lumea ca mărturie pentru toate națiunile, pentru ca ele să iasă din egoismul lor. Pentru că războiul dintre bine și rău este războiul dintre altruismul sau iubirea agape a lui Dumnezeu și egoismul care este caracterul lui Satana. Când se va predica această evanghelia, nu campanii uriașe de predicare a unor profetii interpretate greșit. Acest lucru nu poate converti pe nimeni, iubiți frați, la ce bun? Aceasta nu este Evanghelia lui Isus Cristos. Evanghelia lui Isus Cristos este schimbarea caracterului, să vindem tot ceea

ce am fost, să considerăm că este gunoi și să cumpărăm perla de mare preț care este Isus Cristos. Și se spune: "Și această Evanghelie a împărăției va fi predicată în toată lumea, ca mărturie pentru toate națiunile, și atunci va veni sfârșitul". Apoi Domnul spune: "Și de aceea, când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit profetul Daniel, stând în locul sfânt, cel ce citește să înțeleagă. Atunci, cei care sunt în Iudeea să fugă în munți".

Observați că Domnul prezice aici un timp în care va începe sfârșitul, sfârșitul sfârșitului, ca să spunem așa, sfârșitul sfârșitului. Sau sfârșitul sfârșitului sfârșitului, pentru că este vorba de 777. De asemenea, primul timp de 7, cele 7 sigilii sunt numite în Biblie ca fiind timpul sfârșitului. Dar mai există apoi un alt timp al sfârșitului care este după sigilarea celor 144 de mii, când timpul de necaz va crește teribil, cele 7 trâmbițe. Acesta este timpul la care se face referire aici. Domnul se referă aici la ultimele 7 plăgi, dar El se referă că după aceste prime 2 vremuri de necaz, unul pentru a sigila pe cei 144 de mii și unul pentru a sigila acea mare mulțime de pietre făcute fii ai lui Israel ca nisipul mării, după aceea va veni sfârșitul. Această evanghelie a împărăției va fi predicată în toată lumea prin mărturia celor 144 de mii. Pentru că ei vor fi o evanghelie vie, scrisori citite de toți, se spune în Biblie. Se va predica acel caracter, iubirea iubirii iubirii, caracterul agape al lui Isus Cristos în acești 144 de mii, în toată lumea.

Și apoi va veni decretul din Apocalipsa 22:11, încheierea harului și ultimele 7 plăgi. De următoarele versete din Matei 24 ne vom ocupa mai târziu, deoarece ne arată ceva foarte interesant. Să ne întoarcem acum la primul înger din Apocalipsa capitolul 14. Dacă am fost atenți și ne-am rugat, am putut să înțelegem că după sigilarea celor 144 de mii, primul înger începe să zboare. Nu știu dacă am reținut aceste cuvinte. Aceste cuvinte pot face un pic de haos, pot răsturna în mintea noastră unele lucruri vechi. Dar Domnul Isus a spus că cel care este capabil să scoată din mintea sa atât lucruri vechi, cât și lucruri noi, acela va fi un instrument al lui Dumnezeu. Așadar, aici, în aplicația vremurilor de pe urmă, nu vorbim despre interpretarea istorică, ci acum, pentru noi, în aceste zile pe care le trăim. Se spune că, după ce cei 144 de mii sunt sigilați, cei trei îngeri încep să zboare. Pentru a-i ajuta pe cei care sunt tentați să respingă sau pentru a-i ajuta pe cei care nu înțeleg, nu sunt capabili să înțeleagă acest lucru, vă reamintesc că Ellen White a spus că, din cauza faptului că mesajele celor trei îngeri nu și-au îndeplinit lucrarea în acel timp al lor, ele se vor repeta. Aceste prime trei mesaje ale îngerilor vor fi repetate. Cu alte cuvinte, este ca și cum istoria sfârșitului timpului s-a oprit, s-a oprit în momentul în care biserica a respins acești trei îngeri. În 1888, ca să spunem așa, sfârșitul lumii care trebuia să vină în acel moment a fost oprit. Sfârșitul lumii a fost oprit și atunci Ellen White a spus că mesajele celor trei îngeri trebuie să fie predicate din nou. Ea are un citat și aceasta este chiar acum, iubiți frați, este în această interpretare. Și pentru a-L înțelege pe Domnul, așa cum am arătat în alte subiecte, Domnul are o biserică mondială. Nu este nici o denominațiune, nu este nici o catedrală, spune Ellen White. Este vorba de cei doi sau trei care sunt adunați în caracterul lui Cristos,

pentru că numele este caracterul. Aceasta înseamnă că Domnul privește această planetă, această lume, ca pe biserica Sa. Unii au primit lumina și nu au fost credincioși. Au primit mai multă lumină, apoi au călcat-o în picioare. Aceștia sunt laodiceenii la nivel mondial, unde atât păgânii, cât și ceilalți sunt o singură biserică, sunt o singură turmă pe care Domnul trebuie să o evanghelizeze cu evanghelia Sa veșnică. În acest context, trebuie să înțelegem că ceea ce urmează, începând cu primul înger din capitolul paisprezece, este lucrarea celor o sută patruzeci și patru de mii sigilați în marea strigare către această lume. Este vorba de predicarea Evangheliei veșnice, este mărturia dată națiunilor cu privire la caracterul lui Cristos care va lumina întreaga lume. Și de aceea, scopul celor șapte trâmbițe din capitolul opt al Apocalipsei, scopul primului, al doilea, al treilea, al patrulea, al cincilea, al șaselea și al șaptelea înger care a sunat din trâmbiță este marea recoltă ca nisipul mării.

Este vorba de acele câmpuri albe pe care Domnul vrea să le culeagă, câmpurile lumii. Și pentru a le culege, El are nevoie ca demonii să fie scoși din lucrătorii Săi. Cum această lucrare a fost deja împlinită aici, în Apocalipsa capitolul opt și capitolul paisprezece, la început, cei o sută patruzeci și patru de mii de sigilați, demonii au fost scoși afară, au obținut victoria și au primit puterea lui Dumnezeu. Apoi începe o altă perioadă și mai chinuitoare, pentru că vânturile, vom merge din nou la începutul capitolului șapte. "Și după aceste lucruri am văzut patru îngeri stând în picioare la cele patru colțuri ale pământului, ținând cele patru vânturi ale pământului, ca niciun vânt să nu sufle pe pământ, nici pe mare, nici pe vreun copac, până când sigiliul nu va fi pus." Odată ce sigiliul este pus, ce se întâmplă cu acest prim verset din capitolul șapte al Apocalipsei? Este clar că această poruncă a Domnului către îngeri cade. Vânturile de pe pământ, ce se întâmplă cu ele? Ele sunt dezlegate. Am arătat că există o mare diferență între cele patru vânturi ale cerului și cele patru vânturi ale pământului. Am arătat acum câteva teme când am vorbit despre cele din Zaharia șase, cele din Apocalipsa șase, cele patru care, cei patru cai. Am arătat că cele patru vânturi ale cerului se luptă în timp ce cei o sută patruzeci și patru de mii sunt căutați și sigilați. Cele patru vânturi ale cerului se luptă în marea cea mare. Există un timp de necaz. Am văzut în Apocalipsa șase o sabie mare, foamete, boală, apoi se pare că este un război mondial, se pare că sunt morți în timpul celui de-al patrulea cal. Acești patru cai arată o perioadă anterioară de necaz. Un timp în care cele patru vânturi ale cerului se luptă. Acestea sunt dezlănțuite, cele din cer, cele de la Domnul, pe care Domnul le îngăduie. Pe când aici cele patru vânturi ale pământului au fost reținute. Și acestea sunt vânturile puterilor rele, vânturile lui Satan. Sunt vânturi ale acelor puteri care vor să distrugă pe toată lumea. Sunt puterile lui Satana care vor să aducă dezastre peste tot, să ucidă. Și acestea de aici au fost oprite doar cât timp cei o sută patruzeci și patru de mii sunt sigilați. Acum, în momentul în care noi am ajuns cu comentariul, ele sunt eliberate. Este o perioadă de teribila primejdie pe pământ. Timpul celor șapte trâmbițe, al celor șapte îngeri, este un timp teribil. Și acel timp este pentru a

sigila, pentru a salva tot poporul lui Dumnezeu care vrea să fie salvat din rândul neamurilor. Este o împlinire a Osea capitolul 1:10. Ei sunt Israelul pe care Domnul îl va ridica din pietre. De ce Israel, dacă nu are nimic de-a face cu adventiștii? Pentru că Israel nu înseamnă a fi adventist. Israel înseamnă cel care s-a luptat cu Dumnezeu și a biruit. Adică, cel care s-a luptat cu sine însuși cu caracterul său rău, egoist și și-a învins caracterul. Și Domnul va avea mulți, mulți alții care nu sunt din biserica adventistă și care vor birui. "Ei vor fi ca nisipul mării". Ei își vor învinge egoismul și vor fi socotiți ca fiind copii ai lui Israel. Așa cum a spus Domnul Isus despre romanul acela sau femeia samaritană sau alții. "Nu am găsit o asemenea credință nici măcar în Israel". Deci, putem înțelege că aceste calamități, se spune aici, în Apocalipsa 7:1, se spune: "Ca să nu sufle nici un vânt pe pământ, nici pe mare, nici pe vreun copac". Observați că aici se numesc 3 elemente ale naturii care vor fi primele atinse atunci când aceste vânturi vor fi eliberate după sigilarea celor 144 de mii. Acum, revenind la Apocalipsa 8, cu primul înger care suflă în trâmbiță, observăm că primul lovește copacii, al doilea lovește marea, al treilea lovește râurile, apele, izvoarele de apă. Așadar, acestea sunt elemente ale naturii care sunt afectate în primele trei trâmbițe. Și acum ne vom întoarce la capitolul 14 și vom citi ce se întâmplă în mod spiritual cu aceste pietre ale lumii pe care Domnul vrea să le salveze și să facă din ele aici o mulțime mare ca nisipul mării. Vrem să menționăm și faptul că aici, în Apocalipsa 9 capitolul 7, aici este prezentat dinainte, pentru că acest capitol 7 este ca o paranteză în care se arată concluzia, sfârșitul sigiliilor și sfârșitul trâmbițelor.

Încă dinainte, se arată în versetul 9 mulțimea mare ca nisipul mării, cea din Osea 1:10. "După acestea, iată, o mulțime mare, pe care nimeni nu o putea număra, din toate neamurile, semințiile, popoarele și limbile, stând în picioare înaintea tronului lui Dumnezeu, îmbrăcați în veșminte albe, cu ramuri de palmier în mâini". Observați că aceștia nu au coroane, aceștia nu vor fi făcuți împărați, aceștia nu sunt cei 144 de mii. Aceștia au ramuri de palmier, adică victorie. Ei au obținut victoria lui Iacob, au învins egoismul lor de fiecare națiune și limbă de trib și sunt foarte recunoscători înaintea tronului lui Dumnezeu. Este o scenă, aceștia sunt prezentați doar ca o profeție despre ceea ce va urma. Așa cum Domnul i-a dat mai dinainte lui Isaia sau cum altor profeți le-a spus mai dinainte sfârșitul care va veni, El le-a spus că vor fi mulți salvați prin jertfa lor. Aici este prezentată această mulțime. Apoi, în celelalte versete de mai jos, sunt prezentați cei 144 de mii care sunt evidențiați ca fiind îmbrăcați în veșminte albe, de un alb deosebit, și este o altă mulțime. Nu este atât de mare, nu este atât de numeroasă. Și se spune că aceia sunt cei 144 de mii. Așa că acum, revenind la capitolul 14 și având degetul pe capitolul 8, vom înțelege că acești îngeri care zboară, și nu zboară pur și simplu, ce fac ei? Haideți să citim de exemplu primul înger. "Și am văzut un alt înger zburând în mijlocul cerului, având Evanghelia veșnică, ca să o predice celor ce locuiesc pe pământ, oricărui neam, seminție, limbă și popor." Citim în capitolul 7 acest lucru despre mulțimea cea mare. Ceea ce se întâmplă

acum, Evanghelia care începe acum să fie predicată este pentru a obține această mulțime, de aici, din capitolul 7, versetul 9.

Și se spune din nou, ce făcea acest înger? Zbură în mijlocul cerului, de ce în mijlocul cerului? "Și că avea Evanghelia veșnică pentru a o predica celor ce locuiesc pe pământ și oricărui neam, seminție, limbă și popor". Și observați aceste cuvinte, subliniați-le, subliniați-le. "Spunând cu voce tare". Ce fel de voce avea acest înger? O voce puternică. "Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui". Ce judecată? Judecata finală. A venit ceasul în care trebuie să cadă plăgile lui Dumnezeu. Acum, această judecată nu mai este judecata de la începutul zilei ispășirii, ci judecata de la sfârșitul zilei ispășirii. Este așa cum a predicat Ioan Botezătorul. Împărăția lui Dumnezeu este aproape, a venit. Asta a spus și Domnul Isus. Apoi a zis cu glas tare: Temeți-vă de Dumnezeu. De ce le-a spus: Temeți-vă? Pentru că fiecare dintre ei se temea, poate de un alt dumnezeu. Unii se considerau atei, alții se considerau închinători la diferiți zei sau la animale sau la cine știe ce, sau la stele sau la soare. "Temeți-vă de Dumnezeu, singurul Dumnezeu, și dați-I slavă, căci vine ceasul judecății Lui. Și închinați-vă Celui care a făcut cerul și pământul și marea și izvoarele apelor." Cu alte cuvinte, nu vă închinați la alți dumnezei, nu vă mai închinați idolilor voștri. Și sunt profeții în Vechiul Testament în care se spune că va veni o vreme când oamenii vor arunca idolii lor și vor veni și vor trage de hainele unui evreu. Adică, unul dintre cei 144 de mii. Acest timp va veni, iubiți frați. Aici nu este vorba de adventiști, aici este vorba de neamuri. Și să vedem acum de ce se spune cu voce tare. Dar înainte de a explica asta, să mergem la următorul înger. "Și un alt înger l-a urmat, spunând: "A căzut Babilonul, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, pentru că a făcut să bea toate neamurile din vinul mâniei desfrânării ei". Cine era Babilonul? Babilonul era un oraș mare. Turnul Babel a fost primul mare oraș construit pe acest pământ. Aici se referă că toate orașele, toate aglomerațiile de oameni sunt căzute. Toate sunt Sodoma. Totul a ajuns ca o Sodoma. Cum a ajuns Sodoma în acel moment? "Babilonul a căzut. Ea a dat tuturor națiunilor să bea din vinul mâniei desfrânării ei". Cum credeți că a vorbit acest înger? Dacă a zburat chiar prin ceruri, se spune aici: "Un alt înger l-a urmat". Dacă primul a zburat prin cer, nu se spune aici, dar este clar că și al doilea a zburat tot prin cer. Dacă primul a strigat tare, și al doilea a strigat tare. Este un strigăt care strigă către locuitorii pământului pentru a înțelege că aceste orașe din întreaga lume vor fi distruse, așa cum spune Ellen White. Mingi de foc vor cădea, judecățile Domnului vor veni asupra orașelor într-un mod special.

Și al treilea înger, versetul nouă: "Și al treilea înger l-a urmat, spunând cu voce tare". Din nou, "voce tare". "Dacă cineva se va închina fiarei și chipului ei și va lua semnul pe frunte sau pe mână, acela va bea din vinul mâniei lui Dumnezeu." Acest lucru se referă la ultimele șapte plăgi. "Aici este răbdarea sfinților. Aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus." Unde aici? "Aici este răbdarea sfinților. Aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus." Unde aici? Cei salvați, vrea să spună el, vor fi

cei care vor păzi poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Cei care vor lua aminte la această evanghelie veșnică, să părăsească Babilonul, să se despartă, să iasă din Babilon și să iasă din cetăți și să nu se închine, să nu primească semnul fiarei. Ce ne amintește de semnul fiarei? Știm care va fi semnul fiarei pentru lume, dar semnul fiarei are un alt semn. Domnul a pus în trecut un semn pe fiară. El a pus un semn pe un om care a devenit un rob al lui Satana și acesta este Cain. Domnul a pus un semn pe acea fiară pentru ca toți să știe care a fost caracterul criminalului, să știe cine a fost criminalul. " Binecuvântați." Observați, acesta este versetul treisprezece, urmează după cel care spune: " Aici este răbdarea sfinților". "Și am auzit un glas din cer care îmi spunea: Scrie: Binecuvântați sunt morții care de acum înainte mor în Domnul. Da, zice Duhul, se vor odihni de muncile lor, și faptele lor îi vor urma." Să încercăm să înțelegem aceste cuvinte, iubiți frați, căci până acum doar le-am citit. Avem degetul în capitolul opt din Apocalipsa. Vom vedea că primul înger, al doilea înger, al treilea înger și toți cei șapte îngeri sună din trâmbiță. Credeți că îngerii vor veni cu instrumente de argint sau de aur în mâini și vor sufla în trâmbiță? Deci vor sufla și se va auzi un sunet de trompetă? Evident că acestea sunt simboluri, le cunoaștem cu toții. Faptul că se suflă în trâmbiță explică în Tesaloniceni că se vorbește cu vocea lui Isus Cristos. Vocea lui Isus Cristos este ca o trâmbiță. A vorbi, a fi ambasadori, a fi trimiși de Domnul Isus Cristos cu o poruncă a lui Isus Cristos înseamnă a sufla în trâmbiță. A sufla în trâmbiță în Sion a fost spus și în capitolul doi din Ioel. S-a mai spus și în altă parte: a sufla în trâmbiță în Sion. Ce înseamnă trâmbiță? Trebuie acum să cumpărăm trâmbițe pentru a merge în congregațiile laodiceene și a sufla în shofar sau în trompetă, așa cum fac unii? Și ei cred că au ajuns la o sfințenie pentru că au un shofar sau o trompetă și suflă în ea. Nu la asta se referă. Aici îngerii, cei șapte îngeri nu au trompetă. Îngerii vorbesc cu o voce de trompetă. Cu alte cuvinte, îngerii strigă, ei strigă așa cum va face Domnul Isus când va veni să trezească morții.

Ce a făcut Domnul în fața mormântului lui Lazăr? A spus El: "Lazăr, te rog, ieși afară"? (pe un ton blând) A spus așa sau a spus: "Lazăr, ieși afară" (strigând)? Cum a spus Domnul? Ce fel de voce a folosit? Este clar că a folosit un strigăt. Așadar, vocea de trâmbiță este o voce de strigăt. Este un strigăt. Este un strigăt pentru că timpul este un timp de necaz. Dacă nu se strigă în vreme de necaz, nimeni nu este îndemnat. Amintiți-vă de Titanic. Dacă nu existau strigăte care să avertizeze, cine se pregătea? Cine voia să-și salveze viața? Cine? Toată lumea era cu distracțiile când nava se scufunda. Doar un țipăt poate trezi. Așadar, de la primul înger până la al șaptelea înger strigă. Și mai există și un alt mod de exprimare a acestui strigăt. Îl găsim în Apocalipsa 14, cu șase, și 14, cu nouă. Și se numește " voce tare". Deci acești îngeri, acești primii îngeri, unu, doi, trei, din capitolul 14, sunt aceiași trei îngeri din capitolul 8, cu versetul 7, versetul 8 și versetul 10. Sau cel puțin ei au aceeași voce strigătoare. Ei strigă cu aceeași voce. Unii strigă, alții permit vânturilor să sufle, permit ca o parte din vânturile

pământului, cele patru vânturi ale pământului să sufle și să facă rău elementelor naturii. Primii trei. Și, în același timp, dau mesajele primilor trei îngerii. De ce spunem primii trei îngerii? Sunt primii trei îngerii toți îngerii? Haideți să vedem dacă sunt toți îngerii în capitolul 14. Să citim, dar înainte de a ne uita la asta, să observăm un alt argument ca să înțelegem cu toții, cu toate argumentele pe care le putem da, că sunt aceiași îngerii și este același timp, timpul trâmbițelor. Să citim în Apocalipsa 14, versetul 13. După ce termină cel de-al treilea înger, se spune: "Și am auzit un glas din cer care îmi spunea:" Acest glas nu era un strigăt, nu spune că a spus cu voce tare, este o paranteză, este o voce care i-a explicat lui Ioan, și spune: "Scrie: Fericiți cei morți care de acum înainte mor în Domnul. Da, zice Duhul, ei se vor odihni de muncile lor și lucrările lor îi vor însoți". Ce se întâmplă după primii trei îngerii? Oare îngerii Domnului s-au terminat, sau mai sunt încă patru îngerii care trebuie să-și facă lucrarea, trebuie să-și dea strigătul, iar în timpul acestor {alți patru îngerii vor fi morți, martiri? Dacă ne întoarcem la capitolul 8 din Apocalipsa, în primii trei îngerii avem vreun mort? Nu avem niciun mort, doar elementele naturii sunt afectate.

Întrucât, când începem să citim de la versetul 12 încolo: "Și al patrulea înger a sunat, și a treia parte a soarelui a fost lovită... și am auzit un înger zburând în mijlocul cerului, zicând cu glas tare: Vai, vai, vai de cei ce locuiesc pe pământ, din cauza celorlalte voci de trâmbițe!". Aici găsim în al treilea înger, pentru că suntem aici, în capitolul 14, unde am citit versetul 13, suntem în timpul celui de-al treilea înger. Adică, din timpul celui de-al treilea înger, probabil din a doua parte a acestui timp al celui de-al treilea înger începe o moarte a oamenilor. Ne aflăm în timpul celui de-al treilea înger și Domnul a spus: "De aici". Dacă spune: "De aici", și El vrea să spună de la îngerul al treilea încolo. Astfel, găsim în capitolul 8 cu versetul 10, unde citim despre îngerul al treilea, găsim la sfârșitul versetului 11 că spune: "Și mulți oameni au murit din cauza apelor, pentru că s-au făcut amare". Putem înțelege că acest al treilea înger este momentul începerii morții în ambele capitole, atât în capitolul 8, cât și în capitolul 14. Așadar, să ne întoarcem acum la capitolul 14 și să vedem ce urmează de acolo, pentru că capitolul 14 nu se termină aici. Cei care vor să încheie capitolul 14 aici trebuie să elimine celelalte versete care urmează. Dar haideți să vedem dacă există vreun al patrulea înger în capitolul 14. Citim versetul 15. Și spune: "Și un alt înger a ieșit din templu strigând cu voce tare". Ce fel de voce are acest al patrulea înger? Este aceeași voce pe care au avut-o primii trei îngerii. "Strigând cu voce tare către Cel care ședea pe nor: Înfige secera și seceră, căci a venit vremea să seceri, căci secerișul pământului este copt". Ce cuvinte asemănătoare cu cele din Matei 9:37! Ce cuvinte asemănătoare pentru ca noi să înțelegem că toate parabolele lui Isus Cristos și toate cuvintele Sale date ucenicilor Săi sunt profeții, sunt Apocalipsa, fac parte din cartea Apocalipsei! Nu i-a vorbit Domnul Isus lui Ioan pe Insula Patmos? Însuși Domnul Isus a început cartea Apocalipsa acum două mii de ani, cu cuvintele Sale pe care le-a dat în timpul acelor trei ani și jumătate. Atunci, "a venit vremea secerișului, căci secerișul

pământului este copt". Și apoi, "Secerișul pământului este alb", se spune în altă parte, în evangheliile. Deci, înțelegem că acest timp este un timp al secerișului și de aceea sunt și morți, morți de oameni. Primii îngeri au predicat, au anunțat, au dat mărturie, au avertizat asupra semnului, dar nu se spune că cineva a ascultat, nu se spune că cineva a dat atenție. Dar acum se dă porunca de a seceră. A sosit vremea secerișului, a venit vremea secerișului pământului. Și vom vedea că sunt două feluri de seceriș pe care Domnul le va face prima dată.

Cei mântuiți sunt secerăți, iar la sfârșit strugurii de pe pământ, care îi reprezintă pe cei răi, pe cei care au respins această evanghelie veșnică, această mare strigare a celor 144 de mii, aceștia sunt pedepsiți. Apoi, cel de-al patrulea înger iese și el din templu. De ce din templu? Pentru că este o lucrare poruncită de Domnul și acești îngeri fac voia Domnului Isus Cristos. Și sunt aceiași îngeri care suflă în trâmbiță, sunt îngeri de lumină, sunt îngeri buni, nu sunt îngeri răi. Haideți să vedem dacă mai este un alt înger după acesta. Să citim și versetul 16, spune: "Și Cel care ședea pe nor a aruncat seceră pe pământ și pământul a fost secerat". Aceștia sunt cei buni. Aceasta este marea strigare care continuă să se audă și de aici mulți încep să se pocăiască, să-și schimbe caracterul. Aș vrea să spun că atunci când se spune aici "Cel ce ședea pe nor" nu înseamnă că Domnul a venit și este acolo ca și cum ar fi la distanță de pământ, așezat în norul Său și că El va face aceste lucrări când va veni. Nu este așa, iubiti frați, și noi știm foarte bine acest lucru. Domnul, când va veni, va veni repede, va veni în aproximativ șapte zile cu toți îngerii Săi, va striga către poporul Său, sfinții se vor ridica și toți vor fi înălțați în ceruri. Aici nu se spune așa ceva. Aici se spune că va fi un seceriș și noi știm ce înseamnă "seceriș". Înseamnă că Domnul a putut să ierte, să șteargă, să ierte. Domnul este încă în Sfânta Sfintelor pentru a ierta. După ce Domnul părăsește Sfânta Sfintelor nu mai iartă, nu mai poate ierta pe nimeni. Domnul se află în Sfânta Sfintelor, nu stă pe un nor. Așa îl descrie Ioan, pentru că aici vorbește Ioan, nu Domnul. Ioan spune: "Cel care era așezat" sau "Cel care mi-a vorbit o dată și L-am văzut așezat". Aceeași persoană vrea să spună, aceeași persoană pe care am văzut-o, care va veni într-o zi cu norii, aceeași persoană și-a aruncat seceră pe pământ și pământul a fost secerat. "Și a ieșit un alt înger" Ce am citit? De ce nu se termină acești îngeri cu primii trei îngeri? Dacă până acum am predicat doar trei îngeri, de ce apare un alt înger și încă unul și încă unul și încă unul în același capitol? De ce poporul din Laodiceea a avut ochii închiși în privința acestor versete? De ce nu i-a numărat? Dacă, de exemplu, pentru al doilea înger se folosesc aceleași cuvinte, nu se spune "al doilea înger", ci "un alt înger". Numai la al treilea se spune "al treilea înger", dar la al doilea se spune "un altul", așa cum se spune aici. În versetul cincisprezece există un alt înger și este al patrulea înger. Iar în versetul al șaptesprezecelea spune: "Și un alt înger a ieșit din templul care era în cer". Dacă a ieșit din templu, înseamnă că lucrarea templului continuă în continuare. Lucrarea Sfintei Sfintelor este încă în desfășurare.

Acesta nu este sfârșitul harului. Ei ies din templu, nu ies din nor. Dacă Domnul ar fi aici, stând în nor cu toți sfinții Săi îngeri, așa cum spune Sfânta Scriptură că va veni, atunci îngerii ar ieși din nor. Dar acest înger iese din templu, care este în cer, se spune clar aici. "Un alt înger a ieșit din templul care este în cer, având și o seceră ascuțită". Care a fost mesajul lui Ioan Botezătorul? Pentru a înțelege dacă al doilea Ilie are vreo legătură cu al treilea Ilie. Pentru a putea înțelege dacă primul sau al doilea Ilie ne-a dat elemente pentru a-l putea recunoaște pe cel de-al treilea Ilie și lucrarea sa sau lucrarea celui de-al treilea Ilie pentru neamuri. Pentru că acum ne aflăm în a doua fază. Nu este prima lucrare a celui de-al treilea Ilie. Prima a fost trezirea celor cinci fecioare înțelepte. Acum ne aflăm în faza a doua, lucrarea de trezire, lucrarea de salvare, de secerare a pământului. Ce a spus cel de-al doilea Ilie despre oamenii care au venit și au vrut să se pocăiască? El a spus: Toporul este pus unde? Ei bine, este pus la rădăcina copacilor sau a plantelor. Este ca un seceriș: cum se seceră grâul, a văzut cineva cum se secera grâul în vechime? Se făcea cu secera, cu un instrument care taie și cu o mână se ia un mănunchi de grâu, spice, plante uscate și se trece prin partea de jos, se trece prin partea de jos. Am fost binecuvântat în copilărie să pot vedea asta. Nu se taie spicul, doar spicul cu bobul. Nu treci secera prin partea de sus și scoți doar spicele, pentru că asta ar provoca multe accidente. S-ar tăia mâinile pentru că nu sunt mulți centimetri de spic. Se face prin tăierea întregii plante și apoi o urmează a o separa. Așa că este așa cum a spus Ioan. "Toporul se pune la rădăcină." Aici secera se pune la rădăcină. Se recoltează grânele. De ce a spus Ioan că toporul este pus la rădăcină? Pentru că începuse lucrarea de căutare a celor 144 de mii, a celor care urmau să devină apostoli. Domnul i-a trimis prima dată pe cei 12. A doua oară, câți a trimis? Pe cei 70. Prima dată 12, pentru că prima dată se referă la cei 144 de mii. Primul seceriș, care este cel al celui de-al treilea Ilie, este pentru cele cinci fecioare înțelepte. Al doilea seceriș este un număr mai mare. Este de 10 ori 7. Ambele sunt numere simbolice. 70 care simbolizează numărul întreg. Cei 144 de mii sunt 144. Este de 12 ori 12. Și 12 este de 3 ori 4. 12 este numărul apostolilor, care va fi de 12 ori 12, adică numărul întreg. O mulțime dispusă într-un pătrat, 12 pe 12, așa cum Ellen White i-a văzut pe cei 144 de mii. Cei 70 simbolizează pe toți cei 144 de mii, pe toți aceștia care vor face această lucrare. Apoi, îl găsim aici pe al cincilea înger, în versetul 17, care iese după ce secerișul pământului, al oamenilor buni, a fost secerat. "Cel de-al cincilea înger avea o seceră în mână."

Să vedem ce făcea, dacă secerișul grâului s-a terminat, de ce mai are nevoie de o altă seceră? Pentru că aceeași seceră este folosită pentru a secera ce? Strugurii (Pe vremuri, strugurii se seceră cu o seceră mică). Versetul 18. "Și un alt înger a ieșit de la altar". Aici se spune despre templu, se spune chiar mai exact, ca să ne înțelegem, că aceștia ies din Sfânta Sfintelor. "Și a ieșit de la altar, care avea putere asupra focului. Și a strigat cu glas tare către cel ce avea secera ascuțită, zicând: Înfige secera ta ascuțită și culege ciorchinii viței de vie de pe pământ, căci strugurii ei s-au copt". Ioel 3:13 ne face să

Înțelegem că este vorba despre cei răi. Strugurii sunt cei răi. Și o explică în versetele următoare, spune în versetul 19. Și îngerul, care înger? Al cincilea. Al cincilea nu a dat voce tare, dar al cincilea, în versetul 17, explică despre el versetul 19. "Și îngerul și-a aruncat secera pe pământ și a cules vița de vie de pe pământ și a aruncat-o în teasca cel mare al mâniei lui Dumnezeu." De ce i-a simbolizat Domnul pe cei răi cu struguri? Dacă strugurii au fost folosiți de Domnul pentru Cina Domnului - mustul. Culoarea roșie trebuie să ne amintească de sângele Său. Eu am o explicație personală. Cred că și cei răi ar trebui să își amintească de această culoare roșie. Și ei trebuie să-și dea seama al cui sânge l-au vărsat pentru răutatea lor. Culoarea roșie a sângelui lui Cristos nu este doar o amintire a salvării, ci și o amintire a pierzării. Căci este salvare pentru cei care se pocăiesc de păcatele lor, dar este pieire pentru cei care calcă în picioare sângele Mielului în viața lor. Și pentru aceasta vor fi călcați în picioare, se spune aici. "L-a aruncat în teasca cel mare al mâniei lui Dumnezeu. Și teasca a fost călcat în afara cetății și sângele a ieșit din el până la frâiele cailor, pe o distanță de o mie șase sute de stadii." Se află printre cei care au călcat în picioare sângele lui Cristos și cele cinci picioare neînțelepte? Cu siguranță că da. Căci în afara cetății erau răstigniți cei răi. Domnul Isus Cristos a fost așezat între cei răi, a fost socotit împreună cu criminalii. Domnul Isus Cristos a fost răstignit, spun Evangheliile, în afara cetății. Pentru că El era considerat rău. Dar avea să vină o zi în care cei cu adevărat răi trebuiau să fie răstigniți și sângele lor să fie vărsat, așa cum a fost vărsat sângele lui Cristos pe cruce. Pentru că ei au călcat în picioare sângele lui Cristos și au vărsat sângele lui Cristos pentru răutatea lor. "Și teasca de vin a fost călcat în afara cetății și sângele a ieșit din teasca de vin până la frâiele cailor pe o mie șase sute de stadii". Aici se vorbește de o moarte mare. O moarte gigantică de oameni. Și noi suntem aici, am numărat până aici șase îngeri. Cineva ar putea spune, bine, dar în capitolul opt, unde avem îngerii care suflă în trâmbițe, capitolul opt, nouă și unsprezece, în capitolul unsprezece se vorbește despre un al șaptelea înger care suflă în trâmbiță.

Și spune că acest al șaptelea înger, când a sunat din trâmbiță, în capitolul 11, versetul 15, spune: "Și s-au auzit glasuri mari în ceruri, care ziceau: Împărățiile lumii acesteia au devenit împărățiile Domnului nostru Isus Cristos și El va domni în vecii vecilor". Unde am mai auzit aceste cuvinte? Să mergem la cartea Daniel, pentru că Domnul ne-a dat astăzi, Daniel capitolul șapte, ultimele versete din șapte, și capitolul opt. Și am citit la începutul acestui subiect, aici cu versetul douăzeci și șase și douăzeci și șapte, spune: "Dar judecata se va așeza". Cum am citit aici? Era vorba despre o judecată. Am citit în primul înger: "Căci a venit ceasul judecății Lui". Și am spus că vorbește despre o judecată, nu despre începutul zilei de cercetare, despre judecata de cercetare, ci despre sfârșit. Și mergem la Daniel capitolul șapte, ultimele versete, spune: "Dar judecata se va așeza și îi vor lua stăpânirea, ca să fie distrus și ruinat până la capăt. Și împărăția și stăpânirea și maiestatea împărățiilor de sub tot cerul să fie date poporului sfinților Celui Preaînalt, a

căruia împărăție este o împărăție veșnică, și toate stăpânirile îi vor sluji și i se vor supune". Versetul douăzeci și șapte din Daniel șapte și versetul din Apocalipsa unsprezece cu cincisprezece sunt unul și același lucru. Citesc din nou Apocalipsa unsprezece cu cincisprezece. "Îngerul al șaptelea a sunat și s-au auzit voci puternice în ceruri, zicând: "Împărățiile lumii acesteia au devenit împărățiile Domnului nostru". Este exact așa. " Ale Domnului nostru și ale Cristosului Său, și El va domni în vecii vecilor."

Într-unul se spune că va fi dat sfinților Domnului, în altul se spune că sunt ale lui Cristos. Dar Cristos și poporul Său sunt un singur lucru. Cristos, tot ceea ce are El dă sfinților Săi, poporului Său. Să căutăm, iubiți frați, ca o ultimă provocare în această înregistrare, unde se găsește al șaptelea înger. Și avem aici un martor din capitolul opt al Apocalipsei, un martor care ne arată că ultimul înger trebuie căutat în alte capitole. Pentru că aici, în capitolul opt, avem patru îngeri, avem doi îngeri în capitolul nouă, apoi în capitolul zece nu avem niciun înger nou. Și tocmai în capitolul unsprezece, versetul cincisprezece, apare cel de-al șaptelea înger. Să vedem unde îl găsim pe cel de-al șaptelea înger. Evident că nu poate fi în același capitol, nici în următoarele două capitole, nici în al cincisprezecelea, nici în al șaisprezecelea, pentru că sunt paranteze. Capitolul cincisprezece face o paranteză pentru a arăta plăgile, pentru a vorbi despre plăgile care vor veni. Iar capitolul al șaisprezecelea vorbește și el despre cele șapte plăgi. Așa că ne putem aștepta ca imediat după aceste două sau trei, pentru că și capitolul șaptesprezece este o paranteză, să vorbească despre curva cea mare. Este descrisă pedeapsa ei, judecata ei, este descris caracterul ei, sunt date elemente. Se descriu unele evenimente politice care vor avea loc pe acest pământ. Apoi, după aceste paranteze, care trebuie făcute după îngerul al șaselea, la fel ca după îngerul al șaselea din capitolul nouă din Apocalipsa, Domnul a făcut câteva paranteze pentru a explica unele evenimente, chiar în capitolul optsprezece. Amintiți-vă, capitolul optsprezece este capitolul în care apare cel de-al șaptelea înger din Apocalipsa 11:15. În capitolul optsprezece se spune: "Și după aceste lucruri am văzut un alt înger", este aceeași expresie, este aceeași expresie care se referă la ceilalți șase îngeri. "Am văzut un alt înger coborând din cer, având o mare putere, și pământul a fost luminat de slava lui. Și a strigat cu putere." Cum a strigat cel de-al șaptelea înger? Exact ca primii șase îngeri, cu voce tare sau puternică sau cu un glas de trâmbiță. Acest element este cel care ne face să recunoaștem că este vorba de un înger din seria primilor șase îngeri. Acesta este cel de-al șaptelea înger, iubiți frați. Și al șaptelea înger, să vedem ce a făcut al șaptelea înger în capitolul 11 cu 15. A sunat din trâmbiță, adică a strigat cu putere și s-au auzit, s-au auzit voci mari în cer spunând: "Împărățiile acestei lumi au devenit ale Domnului nostru și ale Cristosului Său și El va domni în vecii vecilor". Ce afirmație este aceasta? Este aceeași afirmație din Apocalipsa 22:11. Este declarația că s-a terminat. Împărățiile, toate au trecut, toți cei care vor să intre în împărăția cerurilor, toți cei care vor fi salvați de pe acest pământ, au fost salvați.

Împărățiile acestei lumi au devenit, adică au ajuns să fie, sau sunt acum ale Domnului nostru și ale lui Cristos și El va domni peste ele în vecii vecilor. La fel este și în Daniel capitolul șapte.

Imediat după pedeapsa care este în versetul douăzeci și șase, după pedeapsa acestei bestii teribile. După ce se anunță cel puțin pedeapsa, este declarat sfârșitul harului, care este versetul douăzeci și șapte. Daniel șapte cu douăzeci și șapte este sfârșitul harului, este la fel ca și Apocalipsa unsprezece cu cincisprezece, este la fel ca și Apocalipsa douăzeci și doi unsprezece și este la fel ca și Apocalipsa optsprezece patru. Dar înainte de a ajunge la optsprezece cu patru, să citim primele câteva versete din optsprezece pentru a înțelege de ce aceste versete arată că lucrarea de salvare este terminată. Să vedem dacă este așa. Capitolul optsprezece. "Și după aceste lucruri, am văzut un alt înger coborând din cer, având o mare putere, și pământul a fost luminat de slava lui". În Apocalipsa 11:15 se spune că s-au auzit voci mari în cer. Acesta a fost luminat de slava Lui. "Și a strigat cu putere, cu voce tare". Observați, este subliniat, nu spune doar că a strigat puternic, ci repetă: "cu voce tare". "Zicând: A căzut, a căzut, a căzut Babilonul cel mare, și a ajuns locuința dracilor și lăcașul oricărui duh necurat, orașele acestei lumi, și lăcașul oricărei păsări necurate și urâte." Cu alte cuvinte, au rămas doar oamenii demonizați. Versetul trei. "Căci toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, și împărății pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit din belșugul bunătăților ei. Și am auzit din cer un alt glas care zicea: leșiți din ea, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din plăgile ei." În acest verset, Domnul își retrage poporul Său. Așadar, să repetăm puțin și să explicăm pentru cei care se întreabă, de ce cel de-al cincilea înger din Apocalipsa 14 nu strigă, nu suflă în trâmbiță, nu vorbește tare sau puternic? Este pentru că vocile îngerilor, întotdeauna vocile îngerilor se adresează celor salvați. Domnul a vorbit întotdeauna celor care au avut șansa de a fi salvați. Domnul, care este pâinea vieții, care este mană din cer, nu dă, nu aruncă pâinea la câini. Când femeia aceea a spus, și Domnul i-a dat dreptate, a spus-o pentru că mai erau încă "printre câini", printre neamuri, de salvat. Glasul lui Dumnezeu, Dumnezeu cheltuiește energie și cheltuiește voce și trimite îngeri numai pentru cei salvați, ca să le vorbească celor salvați. Ei strigă, primii îngeri strigă, pentru că mai sunt încă oameni salvați care trebuie să audă, oameni care trebuie să fie salvați, adică care trebuie să primească. De exemplu, vocea primilor trei îngeri nu este ascultată imediat.

Este un moment în care Domnul se face auzit și auzit, iar în cele din urmă se ia aminte la al patrulea înger, care vorbește și el cu voce tare, pentru că mai sunt oameni care trebuie să se trezească. Dar în acești ultimi îngeri, iese din templu un alt înger, care este și el în cer având o seceră ascuțită, al cincilea înger care are lucrarea sa din versetul 19, acesta trebuie să pedepsească pe cei răi, și acesta însuși nu strigă. "Și un alt înger a ieșit de la altar, cel care avea putere asupra focului, a strigat cu voce tare către cel care avea seceră ascuțită". Acest înger strigă cu voce tare, îi spune când este timpul ca cel de-

al cincilea înger să secere și îi spune, îi strigă cu voce tare. Și acesta care are putere asupra focului, are treaba lui de făcut. Un alt argument că este vorba de aceiași șapte îngeri care suflă în trâmbițe, aici în Apocalipsa 14, este caracteristica celui de-al șaselea înger, cel din Apocalipsa 14 cu 18, iar caracteristica este că are putere asupra focului. Observăm că nu se spune ce fel de putere și ce va face cu focul, sau ce va permite pe pământ să treacă prin foc, ce fel de pedeapsă. Dar dacă mergem la cel de-al șaselea înger care suflă în trâmbiță, în Apocalipsa 9, cu versetul 17, citim așa. În primul rând, vedem în versetul 13 că aici, începând cu versetul 13, al șaselea înger începe să sune din trâmbiță. Iar în versetul 17 se spune: "Și așa am văzut în vedenie caii și cei ce ședeau pe ei aveau platoșe de foc, de jacinț și de pucioasă. Capetele cailor erau ca niște capete de lei, și din gurile lor ieșea foc, fum și pucioasă. Prin acestea trei, a treia parte din oameni au fost uciși cu foc, cu fum și cu pucioasă, care ieșeau din gurile lor." Observăm că aici această plagă este amestecată cu mila, a șasea trâmbiță, va fi una foarte cumplită și că este vorba de o armată de 200 de milioane, se spune aici. Nu știm dacă acesta este un număr simbolic sau literal, pentru că în profeții am văzut că există un amestec de simbolic și literal. Nu sunt doar elemente simbolice și nu sunt doar elemente literale. Așadar, acest al șaselea înger folosește focul pentru a ucide. Adică, la sunetul de trâmbiță al îngerului al șaselea are loc o distrugere prin foc pe pământ, ceea ce duce probabil la utilizarea armelor nucleare în timpul trâmbițelor. Și, mai exact, chiar la această trâmbiță, la a șasea trâmbiță, se va ajunge la folosirea armelor de distrugere în masă, așa cum se numesc ele, arme nucleare. Și de aceea Domnul spune că va aduce ultimele șapte plăgi pentru a-i distruge pe cei care distrug pământul. Capacitatea de a distruge pământul a fost permisă doar în aceste ultime zile prin intermediul armelor nucleare pe care le au unele puteri de pe acest pământ. Vedem deci că este același înger, este aceeași poveste, sunt aceleași vremuri care sunt descrise în Apocalipsa 14 și aici, în Apocalipsa 8, 9, mai departe.

Cele șapte trâmbițe. Acestea sunt îngeri care strigă cu putere și în același timp eliberează vânturile pământului, ele permit inamicului să își folosească armele distructive într-o măsură mai mare decât în timpul celor șapte sigilii. Și să mergem la capitolul 18, unde îl găsim pe cel de-al șaptelea înger strigând cu putere. De ce mai strigă el dacă nu mai este nimeni care să fie salvat? Eu cred că acești ultimi îngeri urmează în succesiune rapidă, nu este ca în cazul primilor îngeri, care trebuie să strige mult timp. Acești ultimi îngeri, când nu mai este nimeni care să se trezească, și se poruncește distrugerea strugurilor, a celor răi, a strugurilor, adică aparent a celor răi, dar posibil ca în struguri să fie descoperite sau simbolizate doar cele cinci fecioare neînțelepte. Trebuie să reținem că în întreaga Biblie simbolul lui Israel, fie că este literal sau simbolic, este o vie. De aceea, neamurile, cei răi dintre neamuri, păgânii care nu s-au pocăit, distrugerea lor va fi în plăgi, în ultimele șapte plăgi. Dar este posibil ca în această pedeapsă care se găsește în ultimele versete din Apocalipsa 14, tot în trâmbițe, este posibil să se refere la

pedeapsa specială a celor cinci fecioare neînțelepte. A celor care au primit comoara adevărului, dar au călcat-o în picioare, nu s-au lăsat transformate din slavă în slavă, nici măcar nu au făcut ceva ca celelalte cinci fecioare, ci s-au ocupat cu lucruri lumești. Au trăit ca niște păgâni, ca niște lumești, îmbrăcați în haine creștine, îmbrăcați în haine adventiste. De aceea vor avea parte de o pedeapsă mai rea, așa cum a spus Ellen White, și putem înțelege asta și din ceea ce s-a întâmplat la începutul anilor 1900, când a fost ars spitalul, a fost arsă tipografia în Statele Unite, pentru că erau în apostazie. Ellen White a avertizat ambele instituții, ambii conducători care conduceau aceste instituții, iar ele au fost arse. Chiar și lumea a scris în ziarele sale despre "flăcările adventiste", sau despre "focul adventist care nu poate fi stins". În acel moment nu au existat victime, dar Ellen White a profetizat că va veni o vreme când acea distrugere, acea pedeapsă va veni asupra acelor adventiști privilegiați, care au avut lumină, dar au preferat să rămână în necurăția lor, așa că ea a profetizat că în viitor flăcările vor aduce pedeapsa și vor face victime. Și mai știm, de asemenea, de la Ellen White că pedeapsa celor care au avut lumină va fi mai rea, va fi mult mai severă, sau mai prelungită, cred personal, decât pedeapsa păgânilor. Este o pedeapsă prelungită, o pedeapsă mai rea, și de aceea această pedeapsă trebuie să se împlinească în cadrul trâmbițelor, pentru că harul Laodiceei se termină odată cu sigilarea celor 144 de mii.

O parte este lipsită de salvare, iar o altă parte este salvată. Așadar, pedeapsa trebuie să vină cândva în timpul trâmbițelor, deoarece ultimele șapte plăgi au ca scop pedepsirea păgânilor, ca să spunem așa, a celor răi dintre păgâni. Și cred că aici este vorba de o pedeapsă, posibil a majorității bisericii laodiceene, a majorității adventiștilor de ziua a șaptea, indiferent de confesiune, adică a celor cinci fecioare neînțelepte. Întrucât în cele șapte plăgi din urmă va fi și moarte, va fi și distrugere, este vorba de oameni care nu au vrut să se pocăiască de faptele lor, de faptele lor rele. Deci înțelegem că nu toți vor muri aici, în această trâmbiță, ci o parte din toți cei răi. Iar după aceea, urmează imediat (eu personal cred, pentru că nu mai există niciun motiv să prelungim suferința acestei lumi și a celor 144 de mii) glasul celui de-al șaptelea înger care face doar două lucrări. Prima este o declarație, declarând mai întâi că Babilonul a căzut, adăugând, în contrast cu Apocalipsa 14:8, următoarele: Și a ajuns locuința dracilor și lăcașul oricărui duh necurat, și continuă. Cu alte cuvinte, nu este același mesaj cu cel din Apocalipsa 14:8. Nu este același timp, dar este sfârșitul acestei lucrări, este sfârșitul timpului trâmbițelor, când vor fi secerați toți cei care vor fi salvați de pe pământ, cei din urmă. Cu ultima trâmbiță se încheie timpul harului. Aceasta înseamnă că această primă lucrare, această primă declarație a îngerului al șaptelea din Apocalipsa 18, care este al șaptelea înger dacă numărăm de la Apocalipsa 14 și mergem până la numărul 7 din Apocalipsa 18. În lucrarea acestui înger al șaptelea este de a declara că orașele acestei lumi au devenit locuințe numai pentru demoni și pentru orice duh necurat. Cu alte cuvinte, nu mai există niciun Lot de salvat, nu mai există nicio persoană care să urască

păcatul de salvat. Nu mai există nimeni, a rămas doar locuința demonilor. Aceasta este o afirmație echivalentă cu Apocalipsa 22:11: "Cine este necurat, să fie necurat". Este sfârșitul timpului de har. Iar cea de-a doua declarație, chemare sau poruncă pe care o dă îngerul este pentru cei 144 de mii, în versetul 4 din capitolul 18, spunând: "Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți plăgile ei". Asta înseamnă, evident, că urmează plăgile. Asta înseamnă că aceste două afirmații sunt echivalentul lui Apocalipsa 22:11. Există unele cuvinte pentru cei necurați și există unele cuvinte pentru sfinți, exact ca în Apocalipsa 22:11. Apoi, în versetul 4, doar poporul se retrage, poporul celor 144 de mii primește porunca de a se retrage din orașele pe care le vizitau în căutarea celor răscumpărați, printre neamuri. Pentru că știm, din cele două trimiteri pe care le-a făcut Domnul Isus Cristos, că cea de-a doua, cei 70, îi simbolizează pe cei 144 de mii trimiși plini de ploaia târzie, căutând sau secerând recolta de pe pământ. Când nu va mai rămâne nimeni, vocea lui Dumnezeu le vorbește, eu personal cred că în mintea fiecăruia, pentru că sunt profeți, nu mai există niciun zid de despărțire între ei și Dumnezeu. Ei sunt fără păcat, sunt fără cusur, pot auzi vocea lui Dumnezeu în mintea lor. Așa că ei vor auzi vocea lui Dumnezeu, fiecare dintre ei, că trebuie să se retragă și să fugă în munți și se vor retrage din orașe, astfel încât ultimii șapte îngeri să poată turna ultimele șapte potire și să împlinească pedeapsa celor răi. Repetăm...

După aceasta urmează imediat, cred, vocea celui de-al șaptelea înger, care nu face decât să declare sentința. Amintiți-vă de Apocalipsa 22:11, nu are cuvinte doar pentru cei salvați, are cuvinte și pentru cei pierduți. Vă amintiți acest lucru? Spune: "Cine este drept, să fie drept; și cine este necurat, să fie necurat". Are cuvinte pentru cel drept, are cuvinte pentru cei pierduți. De asemenea, aici, în capitolul 18, cuvintele sunt enunțate la început, în versetele 2, 3, pentru cei care sunt pierduți. "Este căzut", se declară final, acesta este sfârșitul lucrării pe care a început-o cel de-al doilea înger, "Este căzut, este căzut Babilonul". Acesta doar anunța, informa neamurile să iasă, să se trezească, dar nu mai este nimeni aici, nu mai este nimeni. Toate neamurile au fost deja salvate cu al patrulea înger. Atunci de ce spune asta? Pentru a înțelege că acesta este sfârșitul harului, sau sfârșitul harului este pe cale să fie declarat, este deja sfârșitul harului, nu mai este nimeni care să fie salvat, mai este doar o singură lucrare de făcut pentru a fi declarat Apocalipsa 22:11. Cei șaptezeci trimiși trebuie să fie îndepărtați din orașele acestei lumi, pentru că plăgile vor cădea asupra orașelor. Ei trebuie să fie retrași în munți, vor fugi la munți. De aceea, îngerul spune acest lucru. Această chemare nu este pentru neamuri, pentru că nu mai există neamuri. Aici este pentru cei o sută patruzeci și patru de mii. Și li se spune de către acel glas din cer: "Și am auzit o altă voce din cer, care zicea: Ieșiți din ea, poporul meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți plăgile ei." Deci înțelegem că plăgile sunt iminente. Sfârșitul harului a venit deja. Domnul spune: "Ieșiți din ea, poporul Meu". Aici se spune: "Am auzit o altă voce din cer", dar aceeași voce, dacă ne uităm la versetul 1, spune că al șaptelea

înger se cobora din cer. Este posibil să fi fost o altă voce, sau este posibil să fi fost vocea aceluiași înger, pentru că ea vine din cer. Nu se specifică dacă vine de la îngerul care coboară din cer sau din altă parte. Dar lucrul important este că Domnul îi retrace pe cei șaptezeci.

Nu mai există niciun suflet care să vrea să primească evanghelia veșnică, care să vrea să se schimbe din egoist în altruist. Și aici, în versetul 5, sunt rostite aceleași cuvinte pe care Domnul Isus Cristos le-a spus când l-a vizitat pe Avraam, că S-a suit la el în ceruri, vestea despre păcate. Păcatele s-au urcat în cerul Sodomei. Prin urmare, El a coborât să vadă sau să pedepsească, dacă este așa. Bineînțeles că așa a fost, Domnul nu a avut nicio îndoială. Îngerii Săi nu mint. Și aici spune în versetul 5: "căci păcatele lor au ajuns până la ceruri și Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile lor. Dați-i înapoi (spune aceeași voce), așa cum v-a dat ea vouă, și răsplătiți-i dublu, după faptele ei". Cui îi spune această voce? Le spune celorlalți șapte îngeri care au cupele, ultimele șapte cupe. "Dați-i iarăși, cum v-a dat ea vouă, și răsplătiți-i dublu, după faptele ei. În paharul pe care ea v-a dat să-l beți, dați-i dublu. Când ea s-a preamărit și a trăit în desfătare, dați-i atâta chin și plâns. Căci ea zice în inima ei: Stau, împărăteasă, și nu sunt văduvă, și nu voi vedea nici o jale. De aceea, într-o singură zi vor veni plăgile tale, moartea, jalea și foametea, și ea va fi arsă de foc". Focul celui de-al șaselea înger care are această putere. Aici, în Apocalipsa, capitolul 14, versetul 18, se spune că al șaselea înger avea putere cu foc, dar mai întâi a dat porunca celui de-al cincilea înger. "El avea putere." Ce putere avea el? Probabil că avea puterea de a le spune celor care trebuiau să ardă, cei șapte îngeri cu cele șapte potire. Avea puterea, adică avea comanda celorlalți îngeri care erau cu el. Avea poruncă pentru al cincilea înger și avea o altă poruncă pentru ultimii șapte îngeri. Și spune aici: "Și va fi arsă cu foc, căci puternic este Domnul Dumnezeu care o judecă. Și împărații pământului vor plânge și se vor tângui asupra ei, stând de departe de frica chinului ei: Vai, vai, cetatea cea mare, Babilonul, cetatea cea tare, căci într-o singură oră a venit judecata ta!". Înainte a spus o zi, acum spune un ceas. Este un timp foarte scurt care va fi folosit și suficient pentru a aduce distrugerea celor răi. Și, în mod surprinzător, una dintre caracteristicile celor răi care vor fi pierduți, fie că sunt bogați, fie că sunt mici sau mari, fie că sunt puternici sau nu, una dintre caracteristici este comerțul, dragostea pentru bani. Cei care au făcut comerț cu ei vor fi și ei pedepsiți. Iar ultimul verset al acestui capitol spune: "Și în ea s-a găsit sângele profeților și al sfinților și al tuturor celor care au fost uciși pe pământ". Așadar, iubiți frați, lumina trebuie să fie dată puțin câte puțin, altfel nu o putem purta. Deci, să ne oprim în acest punct cu această explicație, ca să înțelegem că salvarea spirituală, salvarea veșnică, Domnul o lucrează împreună cu evenimentele care trebuie să aibă loc pe pământ.

În Matei 24, Domnul a spus: "Veți auzi de războaie, zvonuri de războaie, se va ridica națiune contra națiune și împărăție contra împărăție, dar sfârșitul nu este încă. Căci trebuie ca această Evangheliie a Împărăției să fie predicată la orice națiune, limbă și trib, și atunci va veni sfârșitul". Atunci, din păcate, din

cauza stării noastre și a stării acestei lumi, salvarea, salvarea finală a lui Dumnezeu, salvarea celor cinci fecioare înțelepte și salvarea mulțimii mari ca nisipul mării, trebuie să se facă în vremuri de restriște. Una se face în timpul sigiliilor, când există o strâmtorare prealabilă, iar salvarea majorității, a mării mulțimi pe care nimeni nu o poate număra, se spune în Apocalipsa capitolul 7, se va face în timpul celor șapte trâmbițe, a celor șapte îngeri care suflă în cele șapte trâmbițe sau a celor șapte îngeri din capitolul 14 care își termină lucrarea în capitolul 18, primele versete din capitolul 18. Un alt argument pentru a putea înțelege și mai multe detalii, deși cele date sunt suficiente, este că ori de câte ori se împlinește o lucrare mare pentru pământ, se aud voci în cer, vorbește Domnul. De exemplu, atunci când lucrarea de sigilare este terminată, când Duhul Sfânt este revărsat, există, de exemplu, în capitolul 8:5, unde avem ploaia târzie, ploaia târzie este revărsată, practic cei 144 de mii sunt sigilați cu Duhul Sfânt. Se spune: "Și îngerul a luat tămâietoarea, a umplut-o cu foc din altar și a aruncat-o pe pământ; și s-au auzit voci și tunete și fulgere și un cutremur". Ellen White explică faptul că și în Fapte 2, când au primit ploaia timpurie, s-a întâmplat același lucru. Și aș vrea să fac legătura între acest verset din 8:5 și 14:2, când ne aflăm tot cu cei 144 de mii sigilați, și aici se spune: "Și am auzit din cer o voce ca vocea multor ape", este vocea multor ape, care știm cu toții că este vocea lui Dumnezeu. "Vocea multor ape și ca vocea unui tunet mare, și am auzit voci de harpiști care cântau cu harpele lor". Pentru a înțelege că acesta este glasul lui Dumnezeu, ne ajută capitolul 4:5, unde se spune că din tronul lui Dumnezeu au ieșit fulgere și tunete și glasuri, așa cum se spune aici "voci de harpiști". Fulgere și tunete și glasuri, se spune și în altă parte. În Apocalipsa 1:15 se spune, vorbind despre Dumnezeu însuși, că glasul Lui este ca un sunet de ape multe. Punând toate acestea cap la cap, se înțelege că Domnul a vorbit atât în Apocalipsa 8:5, cât și în 14:2. Toate momentele în care Domnul vorbește, nu profetului Său, ci atunci când rostește o declarație către pământ, o declarație de salvare sau de piere. Ne vom uita la acest aspect într-o altă înregistrare. Acum am vrut doar să dăm acest detaliu că în capitolul 14 ar trebui să existe acest element care este în Apocalipsa 8:5 pentru a înțelege că este vorba de aceiași 144 de mii sigilați, că este același punct, același moment în timp, este în Apocalipsa 8:5 și 14:2.

Aici nu este menționat cutremurul, dar cercetătorii biblici știu că întreaga Biblie este o unitate. Și că în alte părți ale Bibliei se explică faptul că atunci când Dumnezeu vorbește în ceruri, așa cum a vorbit la Sinai, de exemplu, când vocea lui Dumnezeu vorbește, este ca un tunet, este ca un tunet mare și produce un cutremur. Într-o parte se spune că zguduie munții. De exemplu, am notat Psalmul 29, unde tot psalmul vorbește despre vocea puternică a lui Dumnezeu. Așadar, cutremurul este o consecință a faptului că Dumnezeu vorbește. Și vom vedea că sunt multe locuri în care Dumnezeu vorbește în Biblie. El vorbește întotdeauna când ceva este sigilat, când se încheie un timp de har sau când se încheie timpul general de har. Când a spus: "S-a făcut" în Apocalipsa 16:17 și 18, se spune, de asemenea, că a avut loc un

mare cutremur. La fel ca la răstignire, când Domnul a spus: "S-a făcut". Deci înțelegem că 8 cu 5 și 14 cu 2 vorbesc despre același eveniment. Cred că s-au dat suficiente elemente pentru ca toți cei care au fost atenți și sinceri din inimă să înțeleagă dacă este așa sau nu. Vă recomandăm să ascultați în rugăciune această temă de mai multe ori. Înainte de a nega ceva, ascultați de mai multe ori iubiți frați. Pentru că și Pavel și-a repetat cuvintele și Domnul a spus prin gura lui că este bine, este de salvare pentru biserică să repete, să asculte mereu și mereu. Și pentru noi nu este greu să o spunem. Aveți tema și ascultați și voi. Dacă nu înțelegeți ceva din această temă, chiar și după ce ați ascultat și ascultat din nou și din nou, atunci ascultați toate temele care au fost date de la începutul anului 2022 cel puțin. Ascultați toate temele, cel puțin de când a început războiul. Ascultați toate temele, sunt explicate multe profeții, multe elemente, multe chei care ne pot deschide înțelegerea și sunt date acolo. Această lucrare nu va mai fi făcută. Ea a fost deja înregistrată, a fost deja repetată de multe ori. O aveți. Acel înger zboară în mijlocul cerului. Vocea lui poate fi auzită, poate fi găsită prin intermediul internetului. Multe adevăruri zboară cu ajutorul internetului. Oricine, dacă dorește, poate avea toate aceste înregistrări pe care le-am făcut cu toată dorința de a putea ajuta biserica Domnului. Domnul să ajute pe toată lumea să înțeleagă vremurile, să înțeleagă profețiile, pentru că așa cum scrie în cartea lui Daniel: Mulți se vor curăța, se vor albi și se vor purifica, dar cei stricați vor lucra cu stricăciune, și niciunul dintre cei stricați nu va înțelege, dar cei înțelepți vor înțelege. Poporul Meu pierde din lipsă de cunoaștere, a spus El în altă parte. Iar următorul verset este un verset trist: Pentru că ai respins cunoașterea, de aceea Dumnezeu te va respinge ca să-i fii preot. Acestea sunt cuvinte pentru laodiceeni. Mulți își vor pierde cununile.

Domnul i-a chemat pe mulți pentru a putea avea o coroană printre cei 144 de mii. "Ține bine ceea ce ai, ca nimeni să nu-ți ia coroana", se spune în Apocalipsa. Trebuie depuse eforturi pentru a înțelege, trebuie depuse eforturi pentru a fi curățați, pentru a fi albiți, pentru a fi purificați de orice egoism, de mândria laodiceeană, de orice lucru pe care îl are Laodiceea. Aceste lucruri sunt în toată lumea. Trebuie să se curețe de ele, altfel Satana nu îi va lăsa să înțeleagă nimic, pe cei care rămân neevlavioși. La fel ca ucenicii, spune că au auzit cuvintele lui Isus, dar nu le-au înțeles, pentru că aveau încă egoism în ei. Se certau între ei cine trebuie să fie cel mai mare. Sper ca acest tip de caracter să dispară de la toți cei care ascultă și ca Domnul să curețe, să albească, să purifice pe fiecare dintre ei. Și fie ca toți să înțeleagă și să fie salvați și să poată avea o coroană printre cei 144 de mii. Pacea fie cu cele 12 triburi ale lui Israel împrăștiate printre națiuni. Amin.

Institutul Madison

scoalamadison@protonmail.com

Telegram RO: https://t.me/institutul_madison_spania

Telegram ES: https://t.me/atalayas_adventistas

elultimoclamor.org

Muțumim Domnului Isus Cristos pentru binecuvântarea de a înțelege
Cuvântul Său!